

NIEUWE AVONTUREN



# Lord Raffles

genaamd  
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

SENSATIE AAN BOORD

N 2257



WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.





Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



# Lord Syster

genaamd  
**RAFFLES**

## DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## SENSATIE AAN BOORD

### HOOFDSTUK I

#### RAFFLES VIST ACHTER HET NET

Een grote limousine, een fraaie Packard van 't nieuwste model, stopte voor 't grote gebouw in Oxford Street, waarin de Windsor Club gevestigd is, omstreeks tien, uur in de avond.

Er stegen twee heren uit, met de grootste elegance gekleed, en blijkbaar behorend tot de grote wereld, die aanstonds binnentraden, en met de lift naar de eerste verdieping gingen, terwijl de auto wegreed.

Zij gaven hun overjassen en hoeden af in de grote vestibule aan een toeschietende bediende, en traden toen de grote conversatiezaal van de club binnen.

Er bevonden zich slechts weinig le-

den, die maar even opkeken van hun lectuur, naar de pas binnengetreden, in wie zij Lord Aberdeen en zijn secretaris Brand herkenden, en verdiepten zich toen weer in hun lectuur. Zij meenden als flegmatieke Engelsen op die wijze voldoende eer te hebben bewezen aan hun vice-president.

De twee heren keken eens door de ruime zaal, met haar zware, ouderwetse meubels, haar geweldig grote leestafel, beladen met dagbladen en geïllustreerde tijdschriften uit alle landen ter wereld, haar monumentale haardstede, waarboven het levensgroot schilderij hing van de stichter der club, Lord Knollys, en toen alkenend eens aan.



— Ik kan niet zeggen dat het hier erg aantrekkelijk is, zei Charles Brand op zachte toon tot de oudere heer, die met hem was binnengetreden.

— Beste Charles, ik vertoefde al zo lief op een kerkhof, getuigde Lord Aberdeen even zacht. Lieve hemel, ik vraag mij af, hoe ik mij nog ooit zal kunnen voegen in deze zeer nette, zeer rijke, uiterst fatsoenlijke, maar dodelijk saaie samenleving. Zie nu die man daar aan het einde van de tafel, die de Times zit te lezen, alsof het niet het beroemde Cityblad was, maar de Heilige Schrift. Ik ken hem tien jaar ongeveer, en tien jaren geleden zat hij daar precies zo, en las de Times. Andere bladen bestaan er niet voor hem, en zullen er ook nooit bestaan. Als, wat de hemel verhoede, de Times mocht ophouden te verschijnen, dan zal men die man een week daarna ten grave moeten dragen, want hij zal niet weten wat het leven nog verder voor doel kan hebben.

— Het is de voorzitter van je club, fluisterde Brand verschrikt.

— Hij? Ik wil het graag geloven, maar ik zou het niet geweten hebben. Ik was het waarlijk vergeten. Toet-Ank-Hamen is een jeugdige spring in 't veld, vergeleken bij die beschimmelde mummie. En al de overigen zijn ook juist zo, zij zitten zoals zij vier maanden geleden zaten, toen wij hen verlaten hebben om de strijd met het Kwade Oog weer op te nemen, en men krijgt de indruk, dat zij alleen nog maar zullen opstaan, om regelrecht hun doodkist binnen te stappen. Het is verschrikkelijk, om er zich in te verdiepen. Terwijl wij samen de dood trotseerden onder allerlei gedaanten, de verwonderlijkste avonturen beleefden, zo vreemd als niemand ze durft dromen, hebben zij hier hun sportbladen verslonden, hun whisky-soda's gedronken, en hun dure sigaren gerookt. Eekhoorns in hun tredmolen-tje hebben méér afleiding. Neen, amice, hier kan ik onmogelijk lang blijven. Wilen wij een partijtje maken?

— Kaarten? riep Brand verschrikt uit.

— Neen, liever biljarten. Laten wij eens gaan kijken of er een tafel vrij is.

De beide vrienden schreden langzaam door het grote vertrek, waar iedere stap gesmoord werd door het vingerdikke smyrnatapijt, en gingen door de brede, thans nog openstaande deuren, de biljartzaal binnen, waar het zachte tikken der ivoren ballen hen tegemoet klonk.

Hier waren een zestal heren aan het biljarten, en zij knikten de vice-president en diens secretaris even afgemeten toe, als de clubleden in de conversatiezaal, alsof zij ze nog diezelfde dag gezien hadden, ofschoon beiden gedurende vier maanden geen voet in het clubgebouw hadden gezet, hetgeen ook moeilijk zou zijn geweest, want in die tijd leverde hun vice-president, ofschoon onder een geheel andere naam en volkomen onkenbaar, als John Raffles, strijd met de meest gevreesde Bende, welke de geschiedenis van de misdaad ooit heeft gekend.

Een bediende kwam al toelopen om het smalle kastje te ontsluiten, waarin de queue's van de beide geziene en invloedrijke clubleden bewaard werden.

De ivoren ballen werden op het biljart gelegd en Raffles en Brand begonnen te spelen. Maar Brand bemerkte al heel gauw, dat Raffles niet hoofdzakelijk aan het edele spel van ivoor en groen laken dacht.

En dat was zeker niet uitsluitend toe te schrijven aan zijn lange onthouding van dit spel.

Hij sprak slechts nu en dan, en tot tweemaal toe moest Brand er hem, na een korte serie, attent op maken, dat hij gemist had, en dat het de beurt was van zijn tegenstander. Even zoveel malen miste Raffles een zeer gemakkelijke stoot, tot grote verbazing van Brand, en zonder dat hij het zelf scheen te merken.

Toen zij bijna een half uur gespeeld hadden, en Brand zestig punten voor stond, wat hem nog nooit van zijn leven was gebeurd, vroeg Raffles op zachte toon, terwijl hij zijn queue krijtte:

— Hoeveel zou het ongeveer waard zijn, denk je?

— Lieve hemel, wát, Edward? vroeg Brand verbaasd terug.

— Dat is waar, ik ben vergeten dat



je een gedachtenlezer bent, zei Raffles glimlachend. Ik spreek over het geval, waarover wij het vanochtend reeds hadden. Ik heb het over het parelsnoer van Gravin de Saint Albans.

Brand, die juist een prachtige carambole dacht te maken, liet met een diepe zucht dat voornemen varen, keek Raffles strak aan, richtte zich op en zei hoofdschuddend:

— Dus je denkt daar nog altijd aan?

— Beste, lieve jongen, je weet het, aan ijdele gedachten heb ik me nooit bezondigd. Als ik aan zulke dingen denk, dan doe ik het met een bepaald doel. Onvruchtbare overpeinzingen zijn me altijd een gruwel geweest. Dus nogmaals: op hoeveel schat jij de waarde van het driedubbel parelsnoer, dat wij drie dagen geleden, bijna aanstonds na onze terugkomst van mijn schatteneiland, om de niet zeer fraaie hals van Gravin de Saint Albans hebben zien glanzen?

— Het valt moeilijk te zeggen, antwoordde Brand onwillig. Maar toch zeker op zijn minst zestig duizend pond sterling.

— Iets dergelijks had ik ook geraamd hernam Raffles kalm. En bedenk nu eens wat dat zeggen wil. Een vermogen van zestig duizend pond sterling, dat wil zeggen een jaarlijkse rente van zes en dertig honderd pond, meer dan genoeg dus, om er een uitstekend leven van te leiden, en ruimschoots voldoende voor twaalf arme gezinnen, om de tanige hals van een schatrijke vrouw, die het ding misschien drie maal per jaar draagt, en het voor de rest van de tijd zorgvuldig opsluit in haar brandkast. Hoe denk je daarover?

— Wel ik denk dat het sedert de schepping zo is gegaan, antwoordde Brand schouderophalend.

— Nu, dan is het sedert de schepping verkéerd gegaan, hernam Raffles, begriep mij goed; ik heb er volstrekt niets tegen, dat een mooie vrouw de blankheid van haar hals accentueert met behulp van een sieraad. Er moet echter een zekere grens zijn, en voorts ben en blijf ik van oordeel, dat niemand het recht heeft op een te veel, wanneer er

nog maar één mens ter wereld bestaat, die een te weinig heeft. Wat zeiden de bladen ook weer? Wanneer heeft Lord de Saint Albans zo diep in zijn brandkast gegrepen, om aan het verlangen van mevrouw de gravin te voldoen?

— Omstreeks anderhalve maand geleden.

— Hij is dus wel heel rijk?

— Fabelachtig. Maar men zegt op de beurs, waar ik gisteren toevallig was, om jouw zaken te behartigen, dat Lord de Saint Albans een zeer gelukkige zet had gedaan met speculeren.

— Al fraaier en fraaier. Het geld voor dat collier is dus niet eens verdiend, wat ook bijna onmogelijk zou zijn, als wij aan het woord «verdiene» de gangbare betekenis hechten, maar het is door speculatie verkregen. Dat wil zeggen: door louter toeval. En de speculatie, die hem op de top van de berg bracht, moet noodzakelijkerwijze een ander in de afgrond hebben gestort. De windmolen draait steeds door, en dezelfde wiek, die de een opzwaait tot in de sterren, drukt de ander neer in de modder. Kijk mij niet zo bewonderend aan, want de metaphoor is gestolen, je kunt het vinden in het tweede bedrijf van Cyrano de Bergerac, in diens gesprek met de Guiche.

— Alles goed en wel, Edward. Waar draait het op uit?

— Wel, ik hoop dat het zal uitdraaien op verwisseling van eigenaar, antwoordde Raffles, die klaar was met zijn krijtje. Het lijkt mij nogal gemakkelijk, dat halssnoer te onteigenen.

— Maar het zal onmogelijk zijn om het van de hand te doen, Edward.

— 't Zou zeker lastig zijn, 't spoedig te doen, gaf Raffles toe, maar ik kan wachten. Er is volstrekt geen haast mee. Gelukkig heb je gisteren weer heel wat geld voor mij vlot gemaakt, dat ik nuttig zal kunnen aanwenden en dat collier kan desnoods een paar jaren in mijn brandkast rusten. Ik zou bijna zeggen dat het daardoor nog rijper zal worden. En er zijn in Griekenland en Portugal nog altijd wel bankiers genoeg en ook juweliers met een ruim geweten, die mij gaarne de paarden zullen afkopen, wel-



licht niet in hun oorspronkelijke staat, maar dan toch wel in kleine partijen. De waarde zal er natuurlijk enigszins door dalen, maar het zal niettemin zeer de moeite waard zijn, dat halssieraad in mijn bezit te hebben. En ik ben voornemens zo spoedig mogelijk een kleine voorstudie te maken. Ik moet aan het werk gaan, amice. Dit leven zou mij anders spoedig tegenstaan, met zijn reeks van theaterbezoeken, visite's, dancings, mondaine tentoonstellingen, wedrennen en fancyfairs.

— Een ander zou er prijs op stellen, dat er zo naar zijn terugkeer verlangd werd, en dat men hem aanstonds weer met vreugde inhaalt, zei Brand spijtig. Ik had gehoopt en verwacht, Edward, dat onze opwindende avonturen daar-ginds in Amerika en in de Indische Oceaan je voorlopig tot rust zouden hebben gebracht, maar ik zie nu dat ik mij bedrogen heb.

— Maar mijn beste kerel, je had veel eerder aldus moeten redeneren: Londen is ongetwijfeld een drukke stad, waar heel wat omgaat, maar men heeft er nu eenmaal geen ontmoetingen met zee-rovers, met Afrikaanse koninginnen, met tijgers, leeuwen en brilslangen. Het mag veiliger zijn, maar het is vervelender. Er blijft slechts één middel over om zich een weinig opwindende te verschaffen, en dat is de beoefening van mijn beroep, dat mij overigens de gelegenheid biedt, rechtvaardigheid te betrachten waar onrecht is geschied, een weinig zon te brengen waar duisternis heerste en het allernoodzakelijkste waar de bitterste armoede bestond. En wat kon mij een beter gelegenheid aanbieden, om mijn in ledigheid verstompte geestvermogens weer wat op te scherpen dan... hm!... wij zullen maar zeggen: de aanschaffing van dat wonderlijke parelcollier, hetwelk tot zelfs in buitenlandse bladen beschreven is?

— In ledigheid verstompt? herhaalde Brand, daarbij onwillekeurig zo hard sprekend, dat Raffles hem een waarschuwend blik moest toewerpen, uit vrees dat de andere biljarters hem mochten horen. Je hebt vreemde opvattingen van lediggang.

— O, het was zeker druk en levendig genoeg, hernam Raffles glimlachend. Men had er alleen maar geen hersens bij nodig. Het was handen-, geen hoofdwerk. Ik geloof dat jij aan stoot bent. En het spel ging verder.

Brand dacht er zelfs niet aan, nog één enkele tegenwerping te maken. Hij kende Raffles genoeg om niet te weten, dat diens plannen reeds vast stonden. Zij waren nog geen vier dagen te Londen teruggekeerd, van een reis vol van de meest onverwachte ontmoetingen, en reeds was Raffles aangetrokken door dat wonderschone parelsnoer, dat thans in het bezit was van Gravin de Saint Albans, die toch al reeds beroemd was om haar verzameling kostbaarheden.

Waarom Raffles juist dat snoer wilde hebben, Brand begreep het niet goed, of het moest zijn, dat de Gentleman-Inbreker het betrekkelijk gemakkelijk achtte, zich in het bezit te stellen van dat kostbare sieraad. De jongeman had nog geen flauw idee hoe Raffles zich het voorstelde, maar hij was er nu wel zeker van, dat diens verstrooidheid tijdens het biljartspel eenvoudig hieraan moest worden toegeschreven, dat Raffles peinsde over de beste middelen, het collier in zijn bezit te krijgen.

Zij speelden zwijgend verder.

De andere heren waren zover van hen verwijderd, dat dezen onmogelijk een woord hadden kunnen verstaan van wat zij spraken.

Brand begreep, dat Raffles eensklaps iedere gedachte aan het collier van zich had afgeschud, want hij begon nu verwonderlijk goed te spelen, haalde zijn zestig punten achterstand in drie beurten in, en klopte Brand met een voorsprong van honderd veertien punten op de vijfhonderd.

De jongeman zou zich echter danig vergissen, wanneer hij een ogenblik gemeend mocht hebben, dat Raffles zich voorgoed de gedachte aan het driedubbel halssnoer uit het hoofd had gezet.

Wat er de volgende ochtend aan de ontbijttafel geschiedde, was ruimschoots voldoende om hem, indien hij die mening was toegedaan, tot andere gedachten te brengen.



Hij zat nog alleen aan de ontbijttafel in de kleine eetzaal van het huis, hetwelk Raffles zich niet lang geleden in de Cromwell Street had gekocht, toen hij in een der ochtendbladen een opschriftje onder de ogen kreeg, dat hem een luide kreet, deels van verbazing, deels van schrik, en voor een klein gedeelte ook van blijdschap ontlokte. Hij had het bericht juist uitgelezen, toen de deur openging, en Raffles binnentrad nog in zijn kamerjasje gekleed.

— Ik meende je hiernaast een kreet te horen uiten, amice, en kom eens kijken, wat de oorzaak kan zijn van die uitbundigheid. Zijn mijn rubberaandelen plotseling gestegen?

— Je rubber staat uitstekend. Maak je maar niet ongerust. Er is iets héél anders gestegen, de temperatuur van het bloed van Gravin de Saint Albans denk ik. Het parelhalssnoer is gisteren gestolen.

— Dat noem ik brutaal, riep Raffles uit. Men is mij dus vóór geweest. In-

braak?

— Neen, niet geheel en al, opensluiting.

— Iemand van de bedienden?

— Naar alle waarschijnlijkheid.

— Er is dus ernstige verdenking?

— Een verdenking, die bijna zekerheid is. Zij vermoeden dat James Fowler het gedaan heeft, de huisknecht, die twee maanden geleden in dienst is gekomen.

— Dus het parelsnoer is al achterhaald? riep Raffles opgewonden uit.

— O, neen, dat volstrekt niet. Wat dat betreft mist men ieder spoor.

— Wat is dát nu. En ze menen de dader al gevonden te hebben. Bekent hij dan niet?

— Dat zou hem zeer moeilijk vallen, Edward.

— Waarom?

— Omdat hij gisteravond, toen men hem wilde arresteren, vermoord in zijn kamer werd gevonden, met een schotwond in het hart.

## HOOFDSTUK II

### VERWIKKELINGEN

Raffles deed een paar stappen naar Brand toe, nam hem langzaam het blad af, en las het bericht. Ten tweede male las hij het nog eens, en toen pas ging hij zitten, en wreef zich met twee vingers van de rechterhand over de slaap, een beweging die hij steeds maakte, als hij ingespannen ergens over nadacht.

Brand keek hem onderzoekend aan, en zei eindelijk:

— Nu, wat zeg je er van? Je geeft de zaak nu toch zeker op?

— Volstrekt niet, Charles, luidde het antwoord. Maar wat ken je me toch nog slecht, als je dat maar één ogenblik kunt geloven. Ik zou het opgeven, alleen omdat een schakel te meer in de keten is gekomen? Ik denk er geen ogenblik aan. Het zal alleen wat moeilijker zijn, maar

dat maakt de zaak des te aantrekkelijker. Dit zegt nog niet alles. Die gehele aangelegenheid; en je weet hoe ik altijd als een oude hofjesjuffrouw verzot ben geweest op geheimzinnigheid en romantiek, die zo dikwijls samen gaan.

— Het zal wel aan mij liggen, maar ik kan met de beste wil van de wereld het geheimzinnige van de zaak niet inzien, hernam Brand, terwijl hij zich van het geroosterde brood bediende, dat in een zilveren broodmandje voor hem stond. De zaak lijkt mij zo helder als glas. Die Fowler heeft het collier gestolen, hij is naar zijn kamer gevlucht, hij heeft berouw gekregen, en zich een kogel door het lichaam geschoten...

— Na van te voren het collier te hebben geslikt, voltooide Raffles spottend



de zin.

— Dat is kinderachtig. Hij kan dat collier van te voren wel aan een ander in bewaring hebben gegeven.

— Precies! Eerst de in bewaring geving. Vervolgens het berouw. Het is menselijk zeer logisch gedacht, dat moet ik zeggen. En met dat revolvershot heeft hij alles weer goedge maakt. Kom nou, amice, tracht mij niet zulke onzinnige dingen wijs te maken. Je hebt trouwens zelf zoëven het woord « vermoord » uitgesproken. En dat lijkt mij ook wel zo waarschijnlijk. Iemand die zelfmoord pleegt door middel van een revolver, schiet zich in negentig van de honderd gevallen door het hoofd. Want dat is zekerder. Vindt je het niet veeleer aannemelijk, dat er iemand bij hem « op bezoek » is gekomen, die het collier wilde hebben, hem heeft neergeschoten, en er met het halssnoer yandoor is gegaan?

— Dat zou ook zeker een eenvoudiger oplossing zijn, bekende Brand. Maar de vraag is maar: wie heeft kunnen weten, dat Fowler het collier had?

— Wel, amice, met die vraag breng je jezelf immers al middenin de geheimzinnigheid. En ik heb ze mij zelf ook onmiddellijk gesteld. Want het staat wel vast, dat Fowler geen medeplichtigen heeft gehad. En toch moet er iemand zijn geweest, die op de hoogte was van de roof. Was het iemand van het bediendenpersoneel? Dat klinkt het waarschijnlijkst, maar dan moet degene die het deed, over bijzonder sterke zenuwen beschikken, want het personeel is compleet, op Fowler na, en dus zou de moordenaar zich na zijn daad kalmpjes weer naar zijn betrekking hebben begeven en daar zijn werk hebben verricht, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Dat is de eerste... merkwaardigheid, zullen we maar zeggen. Maar er is nog méér. Doe mij het genoegen, Charles, en lees mij het hele stukje nog eens langzaam voor, er is niets wat zozeer het nadenken prikkelt als het luisteren.

Brand nam het blad weer op, en be-

gon met heldere stem voor te lezen:

**«DIEFSTAL VAN EEN PARELSNOER  
Gravin de Saint Albans het slachtoffer  
De dader, een huisknecht, vermoord  
in zijn woning gevonden**

» De welbekende gravin de Saint Albans, wonende in Hayfield Mansions, Winston Road, is het slachtoffer geworden van een brutale beroving. Naar onze lezers zich zullen herinneren, kocht haar echtgenoot omstreeks een maand geleden een kostbaar halssnoer, uit drie rijen paarden bestaande, en, naar men zei, afkomstig van de Russische kroonjuwelenschat, ten einde het aan de gravin ten geschenke te geven.

» Toen zij gisteravond 't stalen kistje opende, dat in een verborgen muurkluisje in haar boudoir staat, en waarin zij het kostbare snoer placht weg te sluiten, kwam zij tot haar grote schrik tot de ontdekking, dat het collier, ter waarde van vijf en zestig duizend pond sterling, verdwenen was. Zij had het snoer willen dragen ter gelegenheid van een feestmaaltijd ten huize van de Minister van Buitenlandse Zaken.

» Lady de Saint Albans verklaarde aan de onmiddellijk ontboden politie-autoriteiten, dat zij er volkomen zeker van was het snoer de avond te voren, omstreeks acht uur, nog in handen te hebben gehad. Ook die avond zou zij in de stad dineren, en zij had een ogenblik gearzeld of zij het snoer ook bij die gelegenheid al of niet zou aandoen. Juist de overweging, dat zij het moest dragen op het diner bij de Minister had haar weerhouden, het bij een minder belangrijke gelegenheid aan te doen.

» Het duurde niet lang, of het onderzoek der politie voerde in een bepaalde richting. Eén der bedienden, die pas twee maanden in dienst was, een zekere James Fowler, was in de ochtend van de dag, waarop de diefstal ontdekt werd, niet verschenen. De butler, Austin, menende dat hij ziek was, begaf zich naar zijn kamer, die op de zolderverdieping van het huis is gelegen, en vond deze tot zijn verbazing ledig. Ook het bed was onbeslapen. Hij ging dit aan Lord



de Saint Albans mededelen, die er weinig van begreep, want Fowler, hoewel een stil, in zichzelf gekeerd, zelfs stug man, was gewend, stipt zijn plicht te doen. Dat hij ziek kon zijn, was niet waarschijnlijk, want hij had zich de avond te voren op de gewone tijd naar zijn slaapkamer begeven, toen de butler hem daartoe verlof gaf. Wat hem dus wel bewogen kon hebben, zijn kamer des nachts te verlaten, nog voor zich te bed te begeven, was een raadsel. En het bleef een raadsel tot op het tijdstip, waarop de gravin tot de ontdekking kwam dat het kostbare collier gestolen was. De blijvende afwezigheid van Fowler moest natuurlijk aanstonds argwaan baren, en toen de politie geroepen werd, begreep deze onmiddellijk, in welke richting zij te zoeken had.

» Wij kunnen nog vermelden, dat de butler die dag tot twee malen toe, des morgens om tien uur en des middags om twee uur had laten informeren aan het huis, waar Fowler een kleine kamer in huur had, waarheen hij zich op zijn vrije dagen begaf. Allebei de keren moest zijn hospita verzekeren, dat hij niet thuis was geweest.

» Men begon reeds 'n ongeluk te vermoeden, toen de ontdekking van de diefstal plaats had. Na een korte onderzaging van het bediendenpersoneel, dat uit zeven leden bestaat, waarvan er echter slechts vier binnenshuis slapen, nam de politie het besluit, eens een onderzoek in te stellen in de woning van Fowler, gelegen aan de Edgeware Road, dat wil zeggen op bijna een half uur afstand van Hayfield Mansions verwijderd. Het was reeds halftien in de avond, toen de politie zijn kamer kon binnengaan, na de deur te hebben geforceerd. Een ondraaglijke lucht sloeg de politiemannen tegemoet. Op de grond uitgestrekt, lag James Fowler, in livrei gekleed, met een schotwond in de borst, die blijkbaar het hart had getroffen, en de ongelukkige onmiddellijk had gedood.

» Een aanstonds ingesteld onderzoek bracht slechts weinig aan het licht. Het raam stond open, dat uitziet op een binnenplaats, er waren geen sporen van een

worsteling, op de tafel stonden twee half geleedigde glazen wijn, het ledikant in het kleine, aangrenzende slaapkamertje was beslapen, maar... van het parelsnoer was geen spoor meer te ontdekken. Een kastje, een soort ouderwetse damessecretaire, dat in een hoek had gestaan, was een weinig van de wand afgetrokken, en met geweld opengebroken. De punt van een schaar stak nog in het geforceerde slot.

» Het spreekt vanzelf, dat dadelijk de hospita werd ondervraagd, maar deze kon niets mededelen, waaraan men enig houvast had. Zij zag haar huurder slechts op zeer ongeregelde tijden, en zelfs hoogst zelden, het was een groot huis, met tal van trappen en gangen, er waren wel een dertigtal huurders, het was zeer goed mogelijk, dat iemand naar boven ging, zonder dat zij het zag; van schieten had zij volstrekt niets gehoord, en zij meende, dat zij Fowler, omstreeks een uur, nadat er voor de tweede keer naar hem geïnformeerd werd, de trap had zien opgaan. Sinds de vorige Zondag, twee dagen te voren, had zij hem niet gezien.

» Tenslotte kon zij onmogelijk zeggen, of Fowler die dag inderdaad niet was thuis geweest, of zelfs de nacht te voren of niet, want toen de butler naar hem kwam vragen, had zij er zich mede vergenoegd, op de dichte deur te kloppen, en, toen zij geen antwoord kreeg, de butler te verzekeren, dat Fowler niet thuis was.

» Met 'n huivering voegde zij hieraan toe, dat het dus, wat haar aangaat, zeer goed mogelijk was, dat de moord op Fowler reeds was gepleegd in de loop van de nacht, of in de vroege ochtend, of zelfs nadat zij Fowler om een uur of vier in zijn livrei gekleed, de trap meende te zien opgaan.

» Het staat natuurlijk vast, dat Fowler, die daartoe de beste gelegenheid had, het collier uit het kistje heeft gestolen, waarschijnlijk in de loop van de nacht tevoren, en dat iemand anders, waarschijnlijk een medeplichtige, hem heeft gedood, om de buit geheel voor zichzelf te houden. De politie speurt thans ijverig naar personen, die vreemd zijn in



het huis, waar Fowler woont, en die men in de loop van de dag in een opgewonden toestand op gangen en trappen ontmoet heeft.

» Tot dusverre echter ontbreekt elk spoor van de moordenaar ».

Brand liet het blad zakken, en keek Raffles aan, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, terwijl zijn grijze ogen op een zonderlinge wijze glansden.

— Wel, is het niet prachtig? riep Raffles uit, toen Brand zijn voorlezing beëindigd had.

— Het is een kwestie van opvatting, gaf Brand een weinig verwonderd ten antwoord.

— Ik kan er, eerlijk gezegd, het prachtige niet van inzien.

— Maar het is een buitengewoon belangwekkende zaak, Charles. Begrijp je dat dan niet? Het is lang niet zo eenvoudig als het er uitziet, dat kan ik je verzekeren. Wat denk jij ervan?

— Wat zou ik er van denken? Ik denk, dat die Fowler door zijn noodlot achterhaald is, dat een medeplichtige hem heeft bestolen, en dat wij achter het net vissen. Het zal wel zeer moeilijk zijn, die man terug te vinden, die zich al heel gemakkelijk tersluiks kan hebben binnengedrongen, zonder dat iemand het zag.

— Zou je dat denken? vroeg Raffles, wiens ogen nog steeds dezelfde wonderlijke glans vertoonden. Nu, ik wil je dan wel bekennen, dat ik het tamelijk ingewikkeld en vreemd vind. Stuit je niet op enkele raadselachtigheden in dat bericht, amice?

— Raadselachtigheden? Ik zou niet weten welke?

— Dan ben je gauw tevreden te stellen. Ik vond er verscheidene. Luister maar eens. De politie vond de deur gesloten van de kamer, waarin Fowler vermoord is. Hoe kwam die deur dicht?

— Nu, dat lijkt mij nogal duidelijk. De moordenaar heeft die deur natuurlijk op slot gedaan, toen hij vluchtte, teneinde de ontdekking van zijn misdaad zo lang mogelijk te beletten.

— Dat laat zich horen. Maar waarom stond het raam dan open?

— Dat kan wel open geweest zijn, toen hij kwam.

— En dan zou hij het hebben laten openstaan?

Herinner je je, dat het uitzicht geeft op een binnenplaats? Die zijn niet zo heel groot aan de Edgeware Road, en men kan van de overzijde vrij gemakkelijk bij elkander binnenzien.

Brand zweeg een ogenblik bedremmeld, en gaf toen aarzelend ten antwoord:

— Ja, dan weet ik het niet. Dan zou het volgens jou dus zijn opengezet, nadat de daad gepleegd was, en toen Fowler al languit op de grond lag. Stil, misschien weet ik het toch al. De moordenaar zette het open, om een uitweg te geven aan de bedorven en bedompte lucht.

— Schitterend geredeneerd, amice. Laten we het raam maar even laten rusten. Wat denk je wel dat het voor soort lucht geweest is?

— Wel, lijkenlucht natuurlijk.

— Zeer waarschijnlijk. Wanneer vond de politie het lijk?

Brand wierp nog een vluchtige blik in het bericht en gaf ten antwoord:

— Om half tien in de avond.

— Onthoudt dat uur. Fowler werd het laatst levend gezien, toen hij de nacht tevoren zich naar zijn slaapkamer in Hayfield Mansions begaf. Als we aannemen dat hij onmiddellijk daarop, zodra het stil was in huis, de diefstal heeft gepleegd, dat hij daar maar een halfuur voor nodig had, en dat hij weer een half uur later zijn kamers aan de Edgeware Road bereikte, dan moet het nog op zijn vroegst één uur geweest zijn, voor hij daar aankwam. Nu neem ik verder aan, dat de moordenaar al in hinderlaag lag, na, bijvoorbeeld, met een valse sleutel te zijn binnengekomen, en hem om één minuut over één neerschoot. Ik wijs er slechts terloops op, hoe vreemd het is, dat niemand in de stilte van de nacht dat schot heeft gehoord, maar daar kom ik later op terug. Tussen één uur en half tien verlopen acht en een half uur. Bedenk wel dat dit de uiterste tijdgrens is. Heb jij wel eens gehoord, dat een dode een lijkenlucht



verspreidt, binnen zulk een korte tijd?

— In sommige omstandigheden, ja, Edward. Dat hangt veel af van de wijze, waarop de dode geleeft heeft. Lichtmisen en drinkers, nu ik zal er van zwijgen en ik herinner je slechts aan het historische voorbeeld van Frans I, wiens stoffelijk overschot lang binnen de wettelijke tijd onder de grond moest worden gestopt.

— Nu, dan houden wij het er voorlopig op, dat mijnheer Fowler een echte Fallstaf is geweest. Apropos, wat doet zo'n bediende eigenlijk met een eigen woning?

— Wel, zo'n man heeft graag, net als iedereen, wel graag een plek, waar hij in volle vrijheid kan doen en laten wat hij wil.

— Juist, dat zal het zijn. Ik heb die man gezien, drie dagen geleden, en ik schatte hem op een jaar of vijftig. Hij is dus nog niet te oud om geen galante avontuurtjes meer van hem te verwachten. Nu verder. Er moet dus een medeplichtige geweest zijn. Waarom eigenlijk? Kon hij het alléén niet af?

— Dat schijnt zo.

— Kan jij daarvoor een motief vinden, amice? Welk nut kon hem een medeplichtige opleveren? Iemand die dienst neemt bij een earl, met het doel om daar een zeer kostbaar sieraad te stellen...

— Ho, ho, Edward, nu loop je wel wat al te hard van stal. En daar vang ik je. De graaf kocht het snoer anderhalve maand geleden voor zijn vrouw, en twee maanden geleden kwam Fowler in dienst. Had hij soms een professionele blik?

— O, die behoefde hij niet te hebben. Hij wist volmaakt zeker, dat de graaf die parels zou kopen.

Brand wierp Raffles een ongelovige blik toe, en hernam toen, met een kort lachje:

— Nu drijf je de spot met mij. Hoe kon hij dat weten?

— Heel eenvoudig: Fowler is een Rus.

— Wat vertel je me dààr nu, schreeuwde Brand bijna. Hoe weet je dat?

— Omdat ik er onderzoek naar ge-

daan heb. Je weet, hoe ik er altijd naar streef alle bijzonderheden te kennen van het huis en zijn bewoners, waar ik mijn slag denk te slaan. Niets is nuttiger dan zulk een algemene kennis. Fowler heet eigenlijk Milonoff, en hij is tot voor kort agent geweest van een der talloze commissies van de Sovjet, die zich onledig houdt met het van de hand zetten der kroonjuwelen en andere bezittingen van de vermoorde Czarenfamilie. Nu staat het vast, dat Lord de Saint Albans al ruim 'n maand vóór de komst van Fowler de eerste onderhandelingen aanknoopte met degenen, die hier de juwelen kwamen verkopen en het is dus volstrekt niet zover gezocht om te beweren, dat Fowler wist, waar het driedubbele parelsnoer zou belanden.

— Maar de man sprak uitmuntend Engels en gedroeg zich ook volkomen als een bediende.

— Volstrekt niet verwonderlijk, Charles, zei Raffles glimlachend. Milonoff is jarenlang kamerbediende geweest bij de Russische ambassadeur, eerst in Washington, vervolgens in Londen, voor de tweede wereldoorlog uitbrak, en het is dus volstrekt niet zo verbazend, dat hij de allures had van een huisknecht, en vloeiend Engels sprak. Hij heeft deelgenomen aan de eerste wereldoorlog, hij liet zich opnemen in het Rode Leger, hij werd agent en spion voor de Sovjet, en hij kwam weer naar Londen terug, klaarblijkelijk met het vaste voornemen hier eens een grote slag te slaan. Ik voeg er nog aan toe, dat die Milonoff-Fowler een buitengewoon slim man was, maar meer weet ik dan ook niet van hem.

— Me dunkt dat het meer dan genoeg is, riep Brand uit. En van dat alles heb ik volstrekt niets geweten.

— Ik vond het niet de moeite waard om er over te praten en ik zou dat ook nu niet gedaan hebben, als die man niet zo plotseling in het middelpunt van onze belangstelling was komen te staan. En laten wij nu niet afdwalen, wat ik je verzoeken mag. Ik zeg je, dat Fowler er niet de man naar was om zich een medeplichtige te zoeken, omdat hij het heel gemakkelijk alleen afkon.



— En toch moet er zo iemand geweest zijn?

— Waarom?

— Maar Edward, omdat die medeplichtige hem heeft doodgeschoten en bestolen.

— Dat is waar ook, hoe kon ik zo gedachteloos zijn. Natuurlijk, dat kan niemand anders gedaan hebben dan iemand, die van zijn plannen op de hoogte was.

Alle scherts terzijde, Charles, ik geloof niet dat er zo iemand geweest is.

### HOOFDSTUK III.

## RAFFLES KOMT TOT EEN VREEMDE CONCLUSIE

Brand bleef Raffles, die reeds aan de ontbijttafel had plaatsgenomen, en zich bediende van de « ham and eggs », een ogenblik met wijdopen mond aankijken, en barstte toen uit:

— Ik heb het al gezien, je romantische zin drijft je weer tot het zoeken naar allerlei buitenisigheden in een zaak die doodeenvoudig is.

— Beste kerel, antwoordde Raffles glimlachend, het zij verre van mij, mijn zin voor romantiek te willen verloochenen, maar ik verzeker je dat er aan deze misdaad aan de Edgeware Road meer verwonderlijks is, dan jij schijnt te vermoeden. Ik zal de dingen die mij opvielen, nog eens voor je opsommen, want misschien treft dit je méér dan wanneer wij de feiten afzonderlijk bespreken. Ik begin dus:

Het hebben van een afzonderlijke woning, waarvan de bewoner een voortreffelijk appartement heeft in het huis waar hij dient, de merkwaardige lijkenlucht; de gesloten deur en het geopende raam; het volkomen ongemerkt binnentreden van de moordenaar; het niet horen van het revolvershot; de aanwezigheid van een medeplichtige, die lastig en absoluut overbodig is; en ik ben zeker dat ik nog verscheidene zaken oversla, die wij pas zullen kunnen vaststellen, als wij een onderzoek hebben ingesteld.

— Dus wij gaan naar het huis in de Edgeware Road. Het zal mij benieuwen hoe wij daarin komen, zei Brand.

— Niet zo pessimistisch, amice. Zoek maar eens in je geheime bergplaats en je zult daar nog wel enige bruikbare perskaarten vinden van buitenlandse bladen, of anders een politiepenning. Wij zullen vlug af ontbijten, en eens daarheen rijden. Ik geloof werkelijk dat de zaak het verdient.

— Nu wij hebben weinig anders te doen, en ik wil je heel graag vergezellen.

De beide vrienden aten haastig verder, en toen zocht Brand in het geheime schrijfbureau in zijn eigen werkkamer, uit een goed gesloten, stalen kistje, een paar voortreffelijk nagemaakte legitimatiekaarten op, op naam van twee correspondenten van grote, Franse bladen.

Het was in de tijd, dat de Engelse Justitie zeer hoffelijk oprad jegens de Franse pers, en Raffles wist wel, dat hij niet de minste moeite zou hebben, zich met behulp van deze kaarten toegang te verschaffen.

De vermomming nam nog ongeveer een kwartier in beslag, en toen reden Raffles en zijn onafscheidelijke metgezel zo vlug de taxi wilde lopen, die zij in het midden van Regent Street aarriepen, naar het huis in de Edgeware Road.

Zoals zij wel vermoed hadden, stond er een zwaar gebouwde bobbie met de handen op de rug voor de huisdeur op wacht, maar de perskaarten verriichten wonderen, en een ogenblik daarna stonden de twee vrienden tegenover Mrs.



Grey, de kamerverhuurster, die de gehele zaak ver van aangenaam scheen te vinden en niet zeer geneigd scheen te zijn, nu nog deze beide vreemde heren te woord te staan, nadat de politie haar bijna een vol uur lang ondervraagd had.

Raffles, die haar stuurs gelaat zag, zei met zijn beminnelijkste glimlach:

— Wij hebben zeker het genoegen met madame Grey te spreken?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde de kamerverhuurster, die een weinig opklaarde bij het horen van de titel, die haar werd verleend. Maar ik kan u niets zeggen, dat ik al niet aan de politie heb gezegd of al in de krant heeft gestaan. Ik heb niets gehoord, ik heb niets gezien.

— Precies als dat kleine meisje in « Alice in Wonderland », mompelde Brand voor zich heen.

— Wij zullen u ook niet lang lastig vallen en ik zal mij vergenoegen met één enkele vraag, madame, hernam Raffles suikerzoet. Weet u heel zeker, dat wil zeggen: zoudt u er een eed op kunnen doen, dat u gister namiddag, om vier uur Fowler naar boven hebt zien gaan?

De vrouw werd beurtelings rood en bleek, plukte aan haar boezelaar, krabde in haar gele haar, en stotterde toen verlegen:

— Een eed is een heel ding, mijnheer. Als ik zeg dat ik Fowler gezien heb, dan is dat bij manier van spreken, begrijpt u wel? Ik zal maar zeggen, hij kan het net zo goed niet geweest zijn.

— Juist, juist, prees Raffles. Een vergissing is immers menselijk. We kunnen aannemen, dat de kans, dat hij het niet was, even groot is, als die, dat hij het wel was. Geloof u dat ook niet?

— Zo is het maar net, mijnheer, antwoordde Mrs. Grey opgelucht en zeer verheugd, met zulk een snelbegrijpend journalist te maken te hebben. Hij droeg een livree, maar ja, er wonen in dit huis wel drie bedienden, die in de buurt dienen, en nog al eens aanlopen. Op de rug is het zo moeilijk iemands gezicht te herkennen.

— Dat is een waar woord, mada-

me, dat ik stellig zal onthouden en te pas brengen, als u het mij toestaat.

Een hoffelijke buiging voor de verheerlijkte kamerverhuurster en toen gingen de beide vrienden op haar aanwijzing de vijf trappen op, die hen naar de bovenste verdieping moesten brengen waar zich de twee kleine kamers van Fowler bevonden.

Ook hier stond een agent voor de deur of liever een tamelijk eindje er vandaan, want schier ondraaglijk was de walgelijke lucht, die tot zelfs op de gang merkbaar was.

Ook deze man liet hen beiden door, en toen zij in het vertrek waren binnengetreden, waarvan het enige raam nu wijd open stond, vonden zij daar juist een paar heren van andere bladen, die maakten dat zij wegwamen en een blijkbaar door de wol geverfd sergeant die volstrekt geen last van de stank scheen te hebben en inlichtingen gaf.

Het volgend oogenblik waren Raffles en Brand met deze politiebeampte alleen.

— We zullen je maar weinig vragen, vriend, begon Raffles geruststellend, en tegelijkertijd ging een halve sovereign over van de hand van Raffles in die van de sergeant, die het goudstukje met toverachtige snelheid deed verdwijnen. Is de dokter er al bij geweest?

— Zoëven weggegaan, mijnheer.

— Wat zegt hij ervan?

— Wel, mijnheer, wat zou hij er van zeggen? De kogel is door het hart gegaan, en heeft de man onmiddellijk gedood.

— Zei hij niet, wanneer de dood was ingetreden?

— Hij dacht, minstens vierentwintig uur voor het ontdekken van het lijk, maar het kon natuurlijk ook wel wat korter zijn geweest. U bedoelt zeker die stank? Ja, dat is bar, maar ik kan er wel tegen.

— Staat alles hier nog zoals het was, toen de politie gisteren kwam?

— Precies zo, mijnheer.

Raffles was met een paar stappen op de tafel toegetreden, bekeek met grote aandacht de halfgevolle wijnglazen, die bij de tafelrand stonden, wenkte Brand,



die hem nieuwsgierig gadesloeg, en vroeg heel zacht, terwijl de brigadier weer bij het open raam had postgevat, en met een flauwe glimlach om de lippen:

— Merk je niets bizonders aan die twee glazen, Charles?

— Ik zie alleen, dat ze half vol zijn.

— Is dat alles? Zie je er werkelijk niets meer aan? Het is toch tamelijk goed te zien? Wel, amice, er is helemaal niet uit die glazen gedronken.

Brand slaakte een lichte kreet van verbazing, keek nog eens nader, zag dat Raffles zonder de minste twijfel gelijk had, hetgeen duidelijk te bespeuren viel aan de zuiverheid van de bovenste glas-helft en glasrand en zei:

— Het is zo. Fowler heeft de glazen maar half volgeschonken.

— Uit zuinigheid, denk ik, zei Raffles droogjes.

— Nu, onmogelijk is dat toch niet, Edward.

— Helemaal niet onmogelijk. En de moordenaar is natuurlijk een man geweest, die spijkers met koppen sloeg, niet treuzelde en zijn gastheer neerschoot, zodra de wijn in zijn glas was. Alles zeer logisch en goed begrijpelijk. Wacht eens een ogenblikje.

Raffles knielde neer naast de bewegingloze gedaante op de grond, sloeg het laken een weinig terug, dat het lijk geheel bedekte, bekeek een ogenblik het wasbleke gelaat, haalde plotseling zijn vergrootglas te voorschijn, bukte zich nog dieper, en tuurde een ogenblik met grote aandacht naar de kleine, donkere bakkebaardjes, die de wangen van de dode versierden.

Toen hij zich weer oprichtte, lag er een uitdrukking op zijn gelaat, half van zegepraal, half van spot, die Brand ten zeerste verbaasde.

— Verfde Fowler zich niet? vroeg Raffles op even zachte toon, toen hij weer naast Brand stond.

— Dat geloof ik haast wel.

— Ik meende het ook te weten. Aha, daar hebben wij de beroemde secretaire. En daar zie ik het puntje van de schaar liggen, waarmede het slot geforceerd is. En dit is de schaar zelf. Het kon niet

mooier. Ik begin een beetje sympathie te gevoelen voor die moordenaar. Hij heeft goede karaktereigenschappen. Hij is zelfs een weinig onnozel te noemen. Ieder ander zou natuurlijk onder zulke omstandigheden een klein breekijszer hebben meegenomen, of een bos lopers, maar onze man deed het af met een nagelschaartje, dat hij in de slaapkamer van zijn slachtoffer vond. Dat wijst niet op voorbedachterade, is het wel, amice?

— Waar wil je eigenlijk heen, Edward?

— O, het is maar een opmerking. En hier is het raam. Het raam, dat open stond. Zie je wel, de ramen aan de overzijde van de binnenplaats zijn geen vijftien meter hier vandaan. Ik zou niet graag iemand vermoorden, terwijl dat raam open stond. Ik kon evengoed de burenen uitnodigen, bij mijn werkzaamheden tegenwoordig te zijn. En dat is de deur naar de slaapkamer. Juist, het bed is beslapen, en keurig beslapen ook. Door een man met een blijkbaar rustig geweten. Het laken is maar een beetje gekreukeld, en die deuk in het kussen is van een bijna hartroerende ronding. Die man moet een aangenaam slaapgenoot zijn geweest, die volstrekt niet woelt. Nu, Charles, voor zover ik kan nagaan, valt er weinig meer te onderzoeken, dunkt je ook niet?

— Ik krijg de indruk, dat jij je al een vaste voorstelling van de zaak hebt gemaakt, Edward.

— O, die had ik al, toen ik het bericht voor de helft uitgelezen had vanochtend. Wat ik hier zag, en trouwens ook verwachtte te zien, dat heeft alleen maar mijn opvattingen bevestigd. Zullen wij naar buiten gaan? De stank is hier werkelijk ondraaglijk.

De beide mannen knikten de sergeant toe, die salueerde, verlieten haastig het vertrek, daalden de trappen weer af, en stonden enkele minuten later weer in de frisse buitenlucht.

Raffles stak nadenkend een sigaret aan, stilstaande op de rand van het trottoir, en zei toen op zachte toon:

— Nu is het maar de vraag, amice, hoe wij het snelst en het gemakkelijkst zijn verblijfplaats opsporen.



— Wat bedoel je? Wiens verblijfplaats? vroeg Brand verwonderd.

— Van Fowler, alias Milonoff.

— Ben je niet wijs? Van Fowler, die daarboven in zijn kamer vermoord ligt?

Raffles legde de hand op de schouder van Brand, en zei met een lachje:

— Fowler is springlevend, amice. De man die daarboven dood ligt en zijn aanwezigheid wat al te zeer verraadt, is zijn dubbelganger, die hij daar heeft binnengelokt en een kogel in het hart heeft geschoten, waarschijnlijk met een lucht buks of pistool.

## HOOEDSTUK IV

### WAAR IS FOWLER ?

Brand meende dat Raffles een grap maakte, die onder deze omstandigheden misplaatst moest heten, en zei hoofdschuddend:

— Ik wist niet dat je met zulke zaken de spot kon drijven, Edward.

— Daaraan denk ik ook niet, Charles. Ik spreek in volle ernst. En het verwondert mij, dat je dat zelf niet aanstonds hebt ingezien, hetgeen toch zo voor de hand lag, wanneer men alle bijzonderheden kende.

— Voor de hand?

— Natuurlijk. Want er waren in deze moord bijzonderheden, die onverklaarbaar waren, wanneer men ze op een andere wijze wilde trachten uit te leggen, dan op de enig mogelijke, namelijk dat Fowler bij toeval een dubbelganger had ontmoet en daarvan gebruik had gemaakt, zijn diefstal te dekken door een veel ernstiger misdadaad, die hem naar hij meende, straffeloosheid moest waarborgen. Want men zou menen, dat Fowler dood was, hij zou begraven worden, de politie zou steeds blijven volhouden, dat de dief op zijn beurt be-roofd was, na te zijn vermoord, en zij zou naar die man blijven zoeken, terwijl de levende Fowler op een geheel andere plaats rustig zou genieten van de opbrengst van de buit.

— Maar veronderstel nu eens, Edward, dat de politie een man vond, die in het bezit was van het halssnoer en dus de moord gepleegd moest hebben. Dan zou men hem daar aansprakelijk

voor stellen, onverschillig wie hij was of hoe hij heette, en al leek hij nog zozeer op de verslagene.

— Geen sprake van, Charles. Daartegen zou de wet zich verzetten. Want de verdachte zou kunnen bewijzen, dat hij Fowler was. Maar Fowler is dood en begraven, en tegen een dode kan men geen vervolging instellen. Maar wij kunnen die spitsvondigheden zelfs wel terzijde laten, want Fowler zal zich zo gemakkelijk niet laten snappen, geloof dat maar gerust.

— Maar hoe ben je dan toch op de gedachte gekomen, dat hier sprake moest zijn van een persoonsverwisseling?

— Wel, het straalde door uit het gehele dagbladbericht, dat je mij vanochtend hebt voorgelezen. Er was geen regel, of hij bevatte een bewijs voor mijn stelling. Om te beginnen was daar de doordringende lijkenucht. Die Fowler was volstrekt geen man, van wie iets dergelijks kon verwacht worden. Je weet dat ik nogal vrij wat medische kennis heb, ik heb mijn man eens dadelijk goed aangekeken, en hij mag dan wel eens een avontuurte hebben gehad, hij was door en door gezond en sterk. Wat bewees dat dan? Het bewees, dat het lijk, dat in de kamer werd gevonden, het stoffelijk overschot was van een man, die op zijn minst al twee of drie dagen of nog langer dood moest zijn. Nu stond het vast, dat Fowler ongeveer twintig uren tevoren nog levend



was gezien in het huis van zijn meester...

— Neem mij niet kwalijk, Edward, als ik je in de rede val, maar dan kan die man heel goed de dubbelganger zijn geweest.

— Dat zou inderdaad mogelijk zijn geweest, als er niet iets was, dat dit uitsloot. Je hebt gezien dat ik het hoofdhaar van de dode met mijn loupe beschouwd heb. Welnu, dat haar had een echte zwarte kleur, tot aan de wortel toe, terwijl het eveneens is uitgemaakt dat Fowler zijn haar verfde.

— Knap geredeneerd. Welke bewijzen heb je nog meer?

— Het openbreken van het slot met een schaaftje. Zoiets doet geen man, die een ander gaat bezoeken met het vooropgestelde doel om hem te vermoorden. Dan is er de grote onwaarschijnlijkheid, dat die moordenaar iets zou hebben afgeweten van de plannen van Fowler. Verder het feit dat er helemaal geen schot is gehoord...

— Maar als Fowler zijn dubbelganger twee dagen tevoren in zijn woning had neergeschoten, dan had men toen toch enig gerucht moeten horen, zelfs al is het met een windpistool gedaan.

— Dat zal dan ook wel gehoord zijn, amice, maar niemand heeft er natuurlijk aan gedacht, daar naar te vragen. Ik ben nog niet gereed. Wij hebben nog de dichte deur, en het wijd geopende venster. Welke moordenaar zou het nu in 's hemelsnaam in zijn hoofd krijgen, te willen ontsnappen door een venster, hetgeen met levensgevaar gepaard zou gaan, en heel zeker gezien zou worden, terwijl het zo gemakkelijk is, in zulk een groot, op alle verdiepingen dicht bewoond huurhuis, door de deur te ontkomen. Dat voorzichtig beslapen bed was ook al een aanwijzing. Het is duidelijk, dat Fowler er alleen maar het uiterlijk van beslapen te zijn aan heeft willen geven. Dan de livrei die de dode droeg. Ik vraag je wat Fowler wel bewogen kon hebben, na de diefstal in zijn livrei te blijven rondlopen, terwijl hij er juist alle belang bij had, zich zo snel mogelijk te ontdoen van een kleding, die hem alleen maar kon verraden. Logisch zou

zijn geweest, als Fowler, die zeer waarschijnlijk in de loop van de nacht, in elk geval zeer kort na twaalf uur, zijn diefstal had gepleegd, zo spoedig mogelijk geëclipseerd was, om te trachten de parels ergens in het buitenland van de hand te zetten.

Het bleef een ogenblik stil en toen zei Brand, die ernstig had nagedacht.

— Ja, je zult wel gelijk hebben. En ik begin tot jouw mening over te hellen. Maar één ding blijft mij een raadsel. Ik kan het niet verklaren, hoe een man, hoe schurkachtig ook, een medemens doodt, die toevallig veel op hem lijkt.

— Het klinkt inderdaad monsterachtig, Charles, maar zulke dingen worden gedaan. Intussen, het is niet ondenkbaar, dat hier tevens een wraakneming in het spel is, en misschien doen wij wel goed, allereerst in die richting ons onderzoek te beginnen.

— Je verwacht dus, dat je Fowler zult kunnen vinden? riep Brand op een toon van ongelooft.

— Ik moet hem vinden, antwoordde Raffles met vaste stem. Niet alleen wil ik het parelsnoer hebben, maar die geraffineerde schurk mag zijn straf niet ontgaan.

— Ik vrees, Edward, dat je jezelf een onmogelijke taak oplegt, hernam Brand hoofdschuddend. Ik acht het heel waarschijnlijk, dat die sluwe Rus allang het Kanaal is overgestoken. Het is zelfs niet onmogelijk, dat hij zich aan boord van een mailboot heeft begeven, om naar Amerika de wijk te nemen.

Raffles keek Brand een ogenblik strak aan, en riep toen opgewonden uit:

— Gisteren, om twee uur, vertrok er een schip van de White Star Line van Southampton.

— Nu, als hij dat schip genomen zou hebben, dan is natuurlijk iedere moeite om hem in te halen vruchteloos.

— O, wat dat betreft, Charles, je weet zelf heel goed, dat je wartaal spreekt. Ik heb middelen in overvloed, om hem nog vóór New York in te halen. Ik heb, bij voorbeeld, een vliegmachine...

— Je zoudt toch niet zo dwaas zijn,



Edward, de Typhoon voor zulk een doel te gebruiken? riep Brand verschrikt uit. Je zou je geheim verraden, het geheim van de wonderbaarlijke snelheid van het toestel, en daarenboven... het kan immers niet eens neerstrijken op de golven.

— Dat is zo, maar het kan seinen geven.

— Wat zou je dat helpen?

— Wat een vraag. Als hij werkelijk gisteren vertrokken is, dan bevindt hij zich aan boord van een Engels schip, dat wil zeggen op Engels grondgebied, en een Engels detective, aan boord van dat schip, kan hem arresteren.

— Het blijft maar Engels grondgebied, Edward, tot aan de grens van de driemijls zone. Dan bevindt hij zich in Amerika, en men zou de moordenaar met geen vinger mogen aanraken.

— Dat is zo, en wij zouden hem dus moeten inhalen voor die grens bereikt is. Moet ik je er aan herinneren, dat ongeveer veertig jaar geleden hetzelfde gebeurd is met de vrouwenmoordenaar Crippen, die nog juist op het laatste ogenblik gesnapt werd door Engelse detectives, die hem op een sneller boot waren gevolgd, en hem aan boord van de mailboot kwamen arresteren, toen de haven van New York al in het gezicht was?

— Alles goed en wel, maar toen had men zo goed als zekerheid, dat Crippen ook werkelijk aan boord van die boot was. En die zekerheid hebben wij van de betreffende Fowler in het geheel niet.

— Dan moeten wij ze trachten te krijgen, antwoordde Raffles eenvoudig. Wacht hier even, ik kom dadelijk terug.

En voor Brand hem had kunnen vragen, wat hij voornemens was te doen, had Raffles opnieuw de weinige stappen afgelegd, die hem van de deur van het huis scheidde, waar de geheimzinnige misdaad was gepleegd, en was de trappen weer opgesneld. Hij ging het vertrek weer binnen en begon, tot grote verwondering en ook wel enige ontsteltenis van de sergeant, haastig maar nauwlettend het kleine schrijfbureau te onderzoeken, dat met een schaar opengebroken heette te zijn. Hij vond er tal

van rekeningen in, betaalde en onbetaalde, en daar er niets aan zijn spiedend oog ontsnapte, vond hij al gauw op de achterzijde van één dier rekeningen een paar korte aantekeningen gekrabbeld, een datum, een naam.

De datum was die van gisteren, en de naam was een adres: Strand 14.

Nu was Raffles een te goed Londenaar om het niet zonder een adresboek te kunnen stellen bij de vaststelling van dat adres; op numero 14 was gevestigd een der grootste agentschappen van de White Star Line.

Hij wierp alle papieren weer in de lade, daar hij nu genoeg wist, sprong op, knikte de verblufte sergeant glimlachend toe, en riep vrolijk uit:

— Wij hebben hem al bijna, vriend.

— Als ik vragen mag, wie hebben wij bijna, mijnheer?

— Fowler, sergeant, Fowler, antwoordde Raffles bijna jubelend, en hij snelde weer weg, de politiebeambte achterlatend in de vaste overtuiging, dat de dagbladcorrespondent plotseling krankzinnig was geworden.

Raffles snelde de trappen weer af en trad ongevraagd, ongeweigerd, binnen bij de concierge, in wiens loge hij een telefoon had zien hangen.

Hij nam het toestel van de haak, en belde het agentschap van de grote stoomvaartmaatschappij op. Strand 14. Het volgende korte gesprek ontstond nu:

— U spreekt met de politie. Hebt u een passagierslijst bij de hand, betreffende de « Mauretania », die gisteren is vertrokken?

— Ja mijnheer, en zij is tot uw beschikking.

— Ik dank u; ik zal ze aanstonds wel even komen inzien. Bevinden zich onder de passagiers, personen, die pas op het laatste ogenblik hun passagebiljet hebben genomen?

— Zes of zeven, mijnheer. De boot was trouwens maar voor de helft bezet. Het seizoen is al ver gevorderd.

— Wilt u mij zeggen, of die personen u bekend waren?

— Drie ervan varen geregeld over, en hebben de gewoonte, altijd pas op



het laatste ogenblik hun biljet te kopen. De vier anderen kennen wij niet.

— Is één van die vier u soms opgevallen door zijn bijzonder gedrag? Was hij zenuwachtig, gehaast, informeerde hij herhaaldelijk naar het juiste vertrekur?

— Het is moeilijk, mijnheer, op die vraag te antwoorden. Een weinig nervositeit vindt men bij heel veel passagiers, maar wacht eens, nu herinner ik mij, dat gisteren, toen het bureau nauwelijks geopend was, een heer met een volle, zwarte baard zich kwam aanmelden, die krampachtig een klein valies vasthield, en die blijkbaar in de grootste zenuwachtigheid verkeerde, toen hij een reisbiljet eerste klas kocht. Zijn bleekheid viel ons op...

— U hebt dus bijzonder op die heer gelet?

— Dat deden wij allen.

— Kunt u mij de kleur van zijn ogen beschrijven?

— O ja. Zij waren groenzwart, zij lagen zeer diep in de kassen, en zij waren een heel klein beetje schuins geplaatst, zoals men het wel aantreft bij Aziaten...

— Of bij Russen, vulde Raffles opgewonden de zin aan. Zijn neus?

— Opmerkelijk groot, en zeer breed aan de vleugels.

— Prachtig. Het voorhoofd?

— Laag, diep gerimpeld, ofschoon de man blijkbaar nog niet zo oud was, en hij droeg het haar hartvormig op het voorhoofd, hetgeen makkelijk genoeg was te zien, want hij zette herhaaldelijk zijn reispet op en weer af.

— Iets bijzonders aan zijn oren gemerkt?

— O ja. Zij waren opmerkelijk plat, groot, en het viel mij op dat zij, hoe zal men het noemen, zo weinig tekening hadden.

— Hij is het; er valt niet aan te twijfelen, mompelde Raffles voor zich heen. Alles kan men vermommen, maar de oren verraden steeds de echte misdadiger. Mijnheer, ik dank u zeer voor uw kostbare inlichtingen en ik heb u nog maar één ding te vragen. Wanneer moet de « Mauretania » in New York aankom-

men?

— Als alles voorspoedig blijft gaan, vandaag over vijf dagen, omstreeks tien uur in de avond. De Mauretania behoort tot een van onze snelste schepen, die de overtocht meestal binnen de zes dagen doet.

— Nogmaals bedankt; u zult wel nader van de zaak horen.

Raffles hing de microfoon weer aan de haak, drukte de concierge een geldstuk in de hand, en stond een ogenblik daarna weer naast Brand, die hem vol verwachting aanstaarde.

— Welnu? vroeg de jongeman vol spanning.

— Ons eerste vermoeden was het juiste, en is reeds bevestigd; onze man heeft de wijk genomen naar Amerika. Hij bevindt zich aan boord van de Mauretania, vermomd met een zwarte baard.

— Nu, dan zal hij zijn lot niet ontgaan. Je licht zeker onmiddellijk de politie in?

— Ik denk er niet aan, Charles, antwoordde Raffles droogjes. Ik kan niet inzien wat de politie met de zaak te maken heeft.

— Maar zij moet hem toch arresteren, riep Brand uit.

— Heel goed, maar ik vrees dat zij dan tevens het collier arresteert, en het is meer dan genoeg, dat ik reeds eenmaal achter het net viste. Voor de tweede keer zal ik het niet dulden. Bovendien, hoe wil je die arrestatie doen plaats vinden? Geloof je dat de politie kan beschikken over een schip, snel genoeg om de Mauretania in te halen? Terwijl zij al een voorsprong heeft van anderhalve dag?

— Dat is zo. En toch blijf ik volhouden, dat je de vliegmaschine in dit geval niet kunt gebruiken.

— Ik ben van dezelfde mening. Maar ik heb een ander vervoermiddel, dat per uur vijf mijlen sneller loopt zelfs dan de Mauretania, die er dertig aflegt. Dat lijkt misschien niet veel, maar het is ruimschoots voldoende, om het schip binnen te halen, tenminste als wij niet treuzelen, maar onmiddellijk alles in orde maken, om met onze Bruinvis in zee te steken.



— Dat laat zich horen, riep Brand met schitterende ogen uit. En het is een groot geluk, dat wij de duikboot toevallig juist bij de hand hebben. Zij ligt op geen twee uren sporens hier vandaan. En zodra de vloed opkomt, zul-

len wij kunnen vertrekken.

— Dat is naar mijn hart gesproken, amice. Spoedig alle papieren in orde gemaakt, onze politielegitimaties bijeengezocht, en dan op weg, met onze brave Henderson.

## HOOFDSTUK V

### OP WEG!

In vliegende vaart voerde een taxi de beide vrienden naar het huis in de Cromwell Street, waar Henderson, de reusachtige chauffeur, tot zijn grote vreugde orders ontving, om alles in gereedheid te brengen voor een vrij langdurig uitstapje te water.

Er moest gezorgd worden voor verduurzaamde levensmiddelen, geweren, en verder alles wat er nodig was voor een tocht ter zee. Dit betrof alleen de instrumenten, want voor kleren behoefde men niet te zorgen, men zou die in overvloed vinden in de smalle, lage kajuit van de duikboot, die daarginds verborgen lag in, of liever onder Schotland, want Raffles had enige jaren geleden bij toeval in het rotsgesteente, hetwelk Schotland draagt, bij een verlaten gedeelte van de kust, een smalle ingang gevonden, die bij vloed geheel onderliep, en die bleek te voeren naar een soort ondergronds meer, hetwelk een geweldig grote spelonk vulde. Bij die gelegenheid hadden de vrienden nog heel wat meer ontdekt, en van die ontdekking een doeltreffend gebruik gemaakt; maar dat zijn zaken van het verleden en wij hebben thans te vertellen, wat Raffles en Brand wedervoer bij een gevaarvolle onderneming, die in het dagboek van Charles Brand staat opgetekend onder de titel: « De zaak van het driedubbel parelsnoer ».

Raffles zocht onmiddellijk de benodigde paperassen bijeen, detective aanstellingen, legitimatiepapieren, destijds ontgenomen aan de beambten, die er de recht-

matige houders van waren, en vervolgens ingevuld met andere namen, op een zodanig onzichtbare wijze, dat zelfs een politispeurder, toegerust met alle hulpmiddelen, welke de chemie, de electriciteit, de wonderbaarlijkste stralen en de beste lenzen hem kunnen verschaffen, het bedrog niet had kunnen ontdekken.

Munitie werd verzameld, revolvers werden in hun étui's geborgen, de geweren werden gewekt uit hun zoete rust in de smalle gewerenkast, en overgebracht naar de langwerpige, platte kisten, een weinig ondergoed werd in de valiezen gepakt, in allerijl werd de lunch genuttigd, schoon wat vroeg, en een half uur later reeds reed de grote Rolls Royce, door Henderson bestuurd, door de buitenwijken van Londen, in Noordelijke richting en op weg naar de kust van Norfolk. Henderson scheen te begripen, dat de aangelegenheid, die zijn meester zo eensklaps weer weghaalde uit zijn met moeite verworven rust, spoed scheen te eisen, want de grote auto snelde met een vaart van ruim 120 kilometers over de prachtige, brede weg, die door Essex en Suffolk verder naar het noorden voert.

Zonder zich ergens op te houden, een rechte lijn volgend, bereikten de reizigers drie uur later de hoofdstad Norwich. Zij stopten hier enkele minuten, en sloegen nieuwe benzinevoorraad in. Dadelijk daarop ging het weer verder, en een uur later hield de auto stil voor een der beide garages, welke het lief-



lijk gelegen stadje Ormesby rijk is.

Hier werd de auto geparkeerd, en weldra was de weinige bagage overgeladen op een tweewielige brik, hetwelk de rijtuigverhuurder van het plaatsje ver-schaft had met de koetsier.

Want het zou wel bijna onmogelijk zijn, nog verder te gaan met een zo zware auto, tenminste naar de plek, die Raffles op het oog had.

De weg stijgt voortdurend, en is tamelijk smal. Het is een echte landweg vol moeilijke bochten en hier en daar dicht langs de afgrond voerend. Raffles gaf voor, dat hij met zijn vrienden was gekomen om te jagen en te kamperen, hij kreeg zijn regu voor de geparkeerde auto, het dikke, sterke bergpaardje trok aan, toen de goedmoedige koetsier met zijn tong klapte, en het rijtuigje rolde het plaatsje al weer uit. Het was toen omstreeks vier uur in de namiddag. De zon scheen helder aan de hemel en het was een verrukkelijke dag.

— Als je de waarheid wilt weten, Edward, ik zou er heel wat voor geven, als ik hier een week kon blijven. Wat is het hier mooi.

— Dat is het, maar helaas is het alleen maar mooi voor degenen, die het geld en de tijd hebben, het mooie te zien, zei Raffles bitter. Maar mooi is het, dat geef ik je toe.

Inderdaad was de omgeving romantisch. Sappige weiden wisselden af met hoog geboomte, dat weer plaatsmaakte voor uitgestrekte moestuinen. Landhuizen lagen rondom verspreid, als slapend in de schaduw der eeuwenoude kastanjebomen, die het omringden. Langzamerhand werd de weg moeilijker begaanbaar, het gebied van de klippen werd bereikt, en binnen een kwartier bevond men zich op een hoogte van bijna tweehonderd meter boven de zeespiegel.

Een verdwaalde toerist, een vroege vogel zeker, liep in de verte wat heen en weer te dwalen en zakte toen af naar de kant van de zee, waarvan men de branding reeds duidelijk kon horen breken, daar beneden op de klippen.

De koetsier wendde zijn oude gelaat met een vragende uitdrukking naar zijn klein gezelschap, trok zijn muts nog

over zijn verweerde kop, en zei:

— Als ik nog veel verder moet, heren, dan rijd ik u pardoos over de rand van de klip. Weet u wel, dat hier helemaal geen logement in de buurt is? Waar wilt u eigenlijk naar toe?

— Stop hier maar, zei Raffles. Wij zullen hier onze bagage afladen, en onze tenten opslaan. Het dorp is niet zo ver af, en als wij je diensten nodig hebben, goede vriend, dan zullen wij je wel laten roepen. Hier is wat wij je verschuldigd zijn, en dit is een extraatje voor jou en je paard.

Het extraatje scheen de oude koetsier tot grote werklust te prikkelen, want hij kwam dadelijk van zijn hoge zetel, en hielp bij het afladen van de bagage. Toen liet hij, niet zonder moeite, het paardje en het rijtuigje keren op de hobbelige weg, klapte vrolijk met de tong, wenste zijn reizigers « een prettige vacantie » en enige minuten later verried de aanwezigheid van het rijtuigje zich alleen nog maar door het verre geknars van de wielen over het grint van de weg, en het piepen van de ongesmeerde veren.

Raffles en Brand keken elkander een ogenblik glimlachend aan en lieten toen hun blikken dwalen over het landschap, dat zich rondom hen aan hun voeten uitstreckte.

Toen zei Raffles peinzend:

— Hier was het dat wij omstreeks drie jaren geleden op een heel bijzondere wijze het raadsel oplosten van het oude kasteel, waarvan wij hier de puinhopen kunnen zien en wat verder bevindt zich de nieuwe bezitting van de eigenaars, waaruit wij toen zijn ontsnapt op een wijze, die wel altijd een raadsel zal blijven voor degenen, die er bij betrokken waren. En nu zullen wij wéér langs diezelfde weg gaan, die wij toen hebben gebruikt. James, ik zal je moeten verzoeken je aanstonds met de bagage te belasten. Wij zullen ook iets voor onze rekening nemen. Vooruit, vrienden, hoe langer wij van het daglicht gebruik maken, hoe beter het is. Heb je je lamp bij de hand, Charles? Op weg dan.

Ieder nam iets van de bagage, en Hen-



derson kreeg, zoals gewoonlijk, het leeuwendeel voor zijn rekening, de zware geweerktist, een blikken trommel met verduurzaamde levensmiddelen, die ongeveer veertig kilo woog en met zeildoek was overtrokken, en omdat hij nu nog één hand vrij had, een der valiezen.

Het drietal volgde nog over een honderdtal passen de langzaam stijgende weg, en nu en dan konden zij de zee reeds zien, door een inham der klippen heen.

Zij daalden echter niet af langs het smalle rotspad, dat zich nu rechts van de weg afboog, en naar het met klippen bezaaide strand voerde, maar liepen, links houdend, over een, met kort gras en onkruid begroeide vlakte, tot dat zij de voet hadden bereikt van een lage muur. Thans bestond er in het geheel geen vrees meer, dat iemand hen kon zien, tenzij er toevallig een nieuwsgierige mocht zijn, die belangstelde in deze oude stenen, en dat was op dit ogenblik niet het geval.

Links waren de muurresten te zien van wat eens het hoofdgebouw was geweest van de burcht van Willem de Veroveraar, met nog een stuk van een ronde toren op een der hoeken, rechts bevond zich het overblijfsel van de oude slotpoort, met een stuk van de aangrenzende walmuur, en daartussen strekte zich de binnenplaats uit, met de oude waterput in het midden.

Van de omranding van de put was ook nog slechts weinig over, en wat was blijven staan verdween bijna geheel onder 'n schijnbaar onontwarbaar bos van wilde wingerdplanten, weegbree, mos, en onkruid van allerlei aard.

Schijnbaar slechts, want Henderson had na enige ogenblikken een opening weten vrij te maken, waardoor het mogelijk werd, in de droge put af te dalen.

Van beneden steeg een muffe, maar toch niet bedorven lucht op. Het was de lucht van een kelder, waarin geen licht en geen frisse luchtstroom kunnen doordringen.

De putkoker mat omstreeks anderhalve meter in doorsnee, en daarbovenaan waren duidelijk de steunijzers te zien,

waar zich voorheen de smalle, ijzeren ladder had bevonden, die het mogelijk maakte, in de put af te dalen.

— Het touw, James, beval Raffles kortaf. Wij moeten drie meter naar beneden, voor wij het bovenende van de ladder vinden.

Henderson haalde het stevige touw te voorschijn, zowat vijf meter lang, dat aan een der uiteinden voorzien was van een sterke haak, en legde die om een in de steen gemetseld ijzer, nadat hij er aan gerukt had, om zich van de stevigheid te overtuigen.

Maar onze voorouders wisten wel wat metselen betekende; zelfs de reus kon niets anders doen, dan het stuk ijzer, dat toch wel twee vingers dik was, een weinig om te buigen.

— Ik zal eerst gaan, mylord, zei hij, na het touw over de lage putrand te hebben afgevierd. Als het mij houdt, dan houdt het ons allen.

Reeds zwaaide hij een van zijn benen over de rand, wrong zijn zwaar lichaam door het struikgewas, en liet zich voorzichtig zakken aan het touw, telkens met zijn voet tastend tegen de wand, tot hij eindelijk vlak onder zich de bovenste sport gevoeld had van de ijzeren ladder.

Hij begon deze omzichtig af te dalen en twintig meter lager had hij de bodem van de geheel droge put bereikt.

Hij liet een korte waarschuwingskreet horen, en weinige minuten later stond Raffles naast hem.

Toen kwam de bagage, door Brand aan een lijn neergelaten.

Tenslotte liet de jongeman zichzelf af, en wipte de haak aan het einde van het touw van het steunijzer, zodra hij de ladder bereikt had, opdat niet een al te nieuwsgierig onderzoeker dat touw mocht vinden, en eens een kijkje mocht gaan nemen.

— De put is nog altijd droog, zei Brand, zodra hij naast Raffles stond.

— Dat is niet te verwonderen, hij zal ook nooit weer vollopen, want je zult je herinneren, dat wij thans op hetzelfde peil zijn, van een der hoofdgangen der oorspronkelijke kolenmijn, die thans volkomen is uitgemergeld. Een



der laatste ontploffingen, ten einde het gesteente te doen springen, moet de gemetselde rand van de put hebben aangetaast, het water is binnen enkele minuten door het gemaakte gat weg gestroomd, heeft zich verspreid in de mijn-gangen, en nooit heeft men er aan gedacht, dat gat te dichten. Misschien heeft men er ook wél aan gedacht, maar er de tijd niet toe gekregen, toen oorlog en opstand onverhoeds een einde kwamen maken aan het bestaan van dit kasteel. Wat de mijn zelve betreft, het laatste stukje steenkool is er allang uitgehaald. Het is nog slechts een doolhof van gangen en schachten, en wij zouden er heel stellig in verdwalen en misschien jammerlijk omkomen, indien wij destijds niet de voorzorg hadden genomen het einde van een lang touw te bevestigen op het punt waarvan wij uitgingen, en vervolgens onze weg te merken.

— Hier is het eerste merk, mylord, riep Henderson uit, die reeds zijn krachtige zaklantaarn had doen ontgloeien, en het schijnsel had doen vallen op een wit merkteken.

De moeilijke tocht begon.

Reeds waren de drie mannen achtereenvolgens door het gat gekropen, vele jaren geleden door het dynamiet der mijn-delvers in de wand van de put geslagen en nu volgden zij, beladen met de bagage, een tamelijk wijde tunnel, die langzaam daalde.

De drie mannen wisten dat zij nog op dezelfde wijze over een grote diepte zouden moeten dalen, want zij moesten eerst door de ruim tweehonderd meter van de berg, en dan nog eens bijna vijftig onder het niveau van de zee bij hoog water.

Zij hadden nog geen vijftig stappen gedaan of reeds maakte een wegkruising het nodig, naar een merkteken te zoeken, teneinde verzekerd te zijn van hun eventuele terugtocht.

Het kleine pijltje was er gelukkig nog, al was het dan wat verbleekt, en het wees hun de weg verder, steeds dieper.

Hier en daar moesten zij gebukt gaan, wanneer zij een werkgang volgden.

Nog geen tachtig jaren geleden hadden hier de kipkaretjes over de rails

gedaverd, voortgetrokken door de arme mijnpony's, die nooit meer het daglicht hadden gezien, van het ogenblik af, dat zij voor het eerst naar hun stal binnenin de berg werden gevoerd.

Tot twee malen toe daalden de drie mannen rechtstandig af, gebruik makend van de ladders, die in deze schachten nog aanwezig waren.

Door kronkelende gangen, waar hun voetstappen hol klonken, liepen zij dieper de aarde in, steeds geleid door het merkteken, dat hen geen enkele maal in de steek liet.

Na ongeveer drie kwartier zo te zijn voortgegaan, hoorden zij voor de eerste maal de zee.

Het klonk als een ver kerkorgel, geheimzinnig en plechtig.

— Over een uur zal de vloed opkomen; wij moeten trachten ons te haasten, zei Raffles.

— Zouden wij de duikboot thans nog boven water vinden? vroeg Brand.

— Als wij maar voortmaken, dan is de opening zelf nog vrij. Zo niet, dan zouden wij zes kostbare uren verliezen, door op de intrede van de eb te moeten wachten. Hier is een merkteken.

Zij gingen verder, en wisten, thans reeds onder de oppervlakte van de zee te zijn.

Hier liep de mijn op haar einde.

Thans zou men het gebied bereiken, waar de zee het werk had overgenomen van de mijn-ingenieur en door haar rusteloos wroeten zich talrijke wegen had gebaand in het schijnbaar onaantastbare gesteente.

Hier hield ieder spoor van steenkool en dus ook van mensenwerk op.

Nu begon het licht te weerkaatsen in druijsteenformaties, glinsterend van het water, dat bij zeer hoge vloed weleens tot hier scheen door te dringen.

De zijgangen werden minder talrijk, nu en dan moesten de drie mannen een soort natuurlijke trap afdalen met bijna meterhoge treden, waarbij zij elkaar moesten steunen. En tenslotte kwamen zij aan een koker, in de terminologie der mijnwerkers « schoorsteen » geheten, waarvan alleen de uitstekende gedeelten in de steile wanden het moge-



lijk maakten, zich naar beneden te be-  
geven.

Het duurde bijna twintig minuten eer  
zij het benedeneinde van deze schacht  
hadden bereikt, met hun lantarens aan  
hun gordel bevestigd, en toen scheen  
het licht daarvan eensklaps in een zeer  
grote watervlakte.

Zij hadden het vreemdsoortige meer  
bereikt, waarvan de spiegel rees en daalde  
met de oppervlakte der golven van  
de zee, en waar, op een der steenachtige  
oevers, goed verborgen, de grijsge-  
schilderde Bruinvis moest rusten, stevig ge-  
ankerd.

Verder, steeds daalden zij neer, thans  
langs de wand van een reusachtig gro-  
te spelonk, en overal schitterde en glans-  
de het.

De waterspiegel was volkomen rustig,  
geen rimpeltje was er op te zien, en toch  
rees hij gestadig, tegelijkertijd met de  
zee daarbuiten, waarvan het doffe ge-  
dreun hier duidelijk verneembaar was.

Eindelijk stonden zij op de smalle  
strook strand, die binnen drie kwartier  
eveneens zou zijn ondergelopen.

Niet zonder enige vrees en spanning  
gingen zij verder, want de storm had  
niet lang geleden geducht huis gehou-  
den op deze kusten en het was niet ge-  
heel en al onmogelijk, dat die tot zelfs  
hier, in de ingewanden der aarde, zijn  
uitwerking had doen gevoelen.

Maar tien minuten later slaakten alle  
drie de mannen een uitroep van vreug-  
de en opluchting: de grijsgeschilderde  
rug van de brave Bruinvis stak onge-  
veer twee decimeters nog boven de op-  
pervlakte van het water uit.

— Snel aan boord, vrienden, binnen  
een kwartier zal het water over het dek  
slaan, zei Raffles.

De drie mannen moesten tot halver-  
wege de knie door het water waden,  
voor zij de duikboot konden bereiken.  
De ankerrossen werden ingehaald, na  
te zijn losgemaakt van de rotsblokken,  
waaraan zij bevestigd waren geweest.  
Het ronde luik werd losgeschroefd en  
de drie mannen daalden achtereenvol-  
gens langs de smalle ladder af naar het  
binnenste van de duikboot.

Allereerst onderaamen de drie man-

nen een korte inspectietocht door het  
gehele schip, nauwelijks vijftien meter  
lang, maar een wonder van techniek en  
snelheid. Het kon worden gedreven zo-  
wel door electriciteit als met ruwe stook-  
olie, waarvan een zeer grote hoeveel-  
heid kon worden meegenomen.

De voorraden bleken ruimschoots vol-  
doende te zijn voor een tocht van drie  
weken, de machines werkten onberis-  
pelijk, het toestel voor de luchtverver-  
sing, de zogenaamde snorker, een Ne-  
derlandse uitvinding, was volkomen in  
orde, en geen enkel druppeltje water  
was in al die tijd in het binnenste van  
de duikboot doorgedrongen.

De levensmiddelen, de wapens en de  
overige bagage werden aan boord ge-  
bracht, en toen was het reeds tijd om  
het ronde luik hermetisch te sluiten,  
want reeds kabbelde het water tegen  
de lage opstaande rand aan.

Het was over zessen, toen Henderson,  
die begonnen was met het leegpompen  
der watertanks, kon uitroepen:

— Wij drijven, mylord.

— Op weg dan; ik wil buiten zijn,  
terwijl de zon ons nog bestraalt. Het  
moet iets heerlijkks zijn na deze tocht  
door de onderwereld.

Zeer voorzichtig verliet de boot haar  
ligplaats, terwijl de machine langzaam  
begon te draaien. Een kleine beweging  
aan een koperen hefboompje, de felle  
zoeklichten begonnen te schijnen en  
verlichtten het helder groene zeewater  
tot op een afstand van wel vijftig meter.

Raffles had zelf plaatsgenomen ach-  
ter het kleine stuurrad, en keek door  
het dikke lensglas van de periscoop, dat  
hem in staat stelde te zien, niet alleen  
wat zich boven de waterspiegel, maar  
ook wat zich daarbeneden bevond.

De Bruinvis voer nu langzaam verder,  
en stak het ondergrondse meer in zijn  
volle breedte over. De diepte hiervan  
wisselde af tussen twee en acht meter  
bij hoog water.

En hoog water moest het zijn, om  
deze spelonk te kunnen verlaten, want  
dan eerst liep de tunnel geheel onder,  
welke Raffles thans invoer, en die op  
die plek omstreeks vijf meter breed was.

Zij versmalde zich echter spoedig,



en werd zo nauw, dat er aan weerszijden van de duikboot ternauwernood een decimeter ruimte overbleef, en men slechts met de grootste behoedzaamheid zijn weg kon vervolgen. Maar wéér verwijde zij zich, werd hoger, een groenachtig licht drong schemerig door het kijkglas naar binnen, toen het zoeklicht voor

een ogenblik gedoofd werd, en vijf minuten daarna voer de Bruinvis de opening in de machtige rotswand uit, die zich van de bodem der zee op deze plek bijna rechtstandig verheft.

De reizigers hadden de open zee bereikt.

## HOOFDSTUK VI

### DE JACHT OP DE MAILBOOT

Het licht werd gedoofd en de korte periscoop werd omhoog gedraaid, zodat het mogelijk was thans ook de oppervlakte van de golven te kunnen overzien, zonder te rijzen.

Brand plaatste zich voor het kijkglas, draaide de periscoop naar alle richtingen en zei na enige ogenblikken:

— De zon staat nog juist boven de kim, en schepen zie ik zo goed als niet. Heel in de verte een paar visserspinken, die koers zetten naar hun havens.

— Dan gaan wij naar boven, riep Raffles uit. Wij kunnen het er wel op wagen. En hoe meer wij boven water kunnen varen, hoe beter het voor ons is, het scheelt tien mijlen per uur in snelheid.

Er werd nog meer water uit de tanks gepompt, het dek kwam boven de oppervlakte, het ronde luik werd snel losgeschroefd, en de heerlijke zeelucht stroomde naar binnen, tegelijkertijd met de laatste stralen van het daglicht.

Voor enkele minuten gaf Raffles Henderson het roer over en klom met Brand naar het dek.

Inderdaad was de Noordzee op dat ogenblik zo goed als verlaten. Heel in de verte waren de zeilen van een paar vissersboten te zien. Het waren zeker Engelsmen, Hollanders en Denen, die on-

der Doggersbank waren gaan vissen.

Met zo grote snelheid kliefde de boot de baren, dat het boegwater in een meterhoge fontein opschoot en zich langs de flanken van het stalen schip diepe waterdalen vormden.

Henderson had reeds de steven naar het zuiden gewend, en de duikboot vloog over de golven als een renpaard, met een vaart van iets meer dan veertig mijlen.

— Als wij het zo konden volhouden, Charles, zei Raffles glimlachend, dan zouden wij de Mauretania binnen drie dagen beet hebben. Het is jammer, dat wij nu en dan misschien verplicht zullen zijn te duiken, als een mailboot wat al te dicht in onze nabijheid komt. En nu zullen wij eens aan prozaïscher dingen denken, en zien wat Henderson zoeven voor geheimzinnige zaken heeft verricht in zijn kombuis.

Een aangenaam prikkelende geur, die zelfs op het dek merkbaar was, dreef ook Brand de smalle ladder weer af en een ogenblik daarna zaten de beide vrienden tegenover elkaar in de lange, smalle voorkajuit, op dezelfde banken, die aanstonds als kribben zouden worden gebruikt.

Zij aten met smaak van de gerechten, welke de onvolprezen Henderson



had weten te bereiden met behulp van de elektrische oven.

Maar de avond daalde nu snel, de bakboord en stuurboordlichten moesten worden ontstoken. Brand nam enige tijd de plaats van Henderson aan het stuurwiel over, de reus ging zijn maag vullen, en nam toen zijn wachtpost in op het dek, of liever halverwege, want hij had plaatsgenomen op de derde sport van het stalen laddertje, uit vrees, zoals hij zei, dat zijn groot lichaam te veel weerstand zou bieden aan de lucht.

Raffles gebruikte een groot gedeelte van de nacht om met de grootst mogelijke snelheid langs de kust van Engeland te varen, door het Kanaal, het Nauw van Kales, en het was nog geen middernacht, toen zij eindelijk in de verte het schijnsel uit het oog verloren van het geweldig sterke vuurtorenlicht van Lands End, en daarmee hadden zij eigenlijk pas goed afscheid genomen van Europa.

Een mailboot vaart dag en nacht met onverminderde snelheid voort, en Raffles was dus wel verplicht, hetzelfde te doen.

Er werd dus een waakdienst ingesteld, zo ingericht, dat telkens twee der mannen zouden waken, terwijl de derde sliep. Het kwam er immers ook volstrekt niet op aan of zij een gat in de dag sliepen, want er viel niets anders te doen dan de boot te besturen, te eten, en de machine van nieuwe brandstof te voorzien.

En de order luidde, dat er zoveel mogelijk aan de oppervlakte moest worden gevaren, opdat er niets aan snelheid verloren zou gaan.

Er bestond niet veel kans, dat men lastig zou worden gevallen.

De nachten waren donker, want de maan veranderde juist van kwartier, en al zou de kapitein van een grote transatlantische mailboot in de duisternis een hem onbekend vaartuig met grote snelheid zien passeren, dan zou hij waarschijnlijk toch nog denken, met een Engelse torpedoboot te doen te hebben, die deel uitmaakte van een of andere nachtelijke manoeuvre en verdwaald was. Overdag was het lastiger, want dan

zag men wel eens drie, vier schepen tegelijk, en reeds bij het kriecken van de eerste dag was Henderson, die toen het vaartuig bestuurde, verplicht, om hals over kop het luik te sluiten, de ballast-tanks te laten vollopen en onder de oppervlakte te vluchten.

Er zullen wel zeer weinig duikboten bestaan hebben zoals de Bruinvis, die bestuurd konden worden door een enkele man. Inderdaad was het degene, die achter het kleine rad stond, mogelijk, zonder zelfs een voet te verzetten, alles te doen wat nodig was, om de boot te doen rijzen of dalen.

Brand was die ochtend de man, die voor het ontbijt moest zorgen, en Raffles was de man... die sliep.

En hij sliep even rustig, als wanneer hij zich had bevonden in zijn eigen bed, keurig opgemaakt door Gaston, zijn trouwe, grijze bediende in de Cromwellstreet te Londen.

Het ontbijt moest worden genuttigd terwijl de boot onder water voer, maar nauwelijks was het gevaar een kwartier later geweken, of de Bruinvis rees weder naar de oppervlakte en spoedig toonde het hoogopspuitende boegwater aan, dat de boot haar gewone snelheid weer herkrege had.

Er gebeurde die dag verder niets bijzonders. Het kompas en zijn zeekaarten wezen Raffles de juiste koers aan, en hij wist dat hij zuiver de route volgde van de grote schepen der White Star Line. Op geregelde tijden werd de zon geschoten, Raffles bepaalde hoogte en breedte, en Brand verzette dan telkens zijn horloge, hetgeen Henderson even vaak hardnekkig bleef weigeren. De brave reus vertrouwde meer op een van zijn grootvader geërfd, monsterachtig groot zakuurwerk, dan op de beweging van het hemellichaam, zonder hetwelk wij het leven op deze aarde schijnbaar niet zouden kunnen denken.

De zee was volmaakt rustig, en dat was een voor- zowel als een nadeel voor de achtervolgers.

Want een gladde zee maakte ook de vaart voor de Mauretania gemakkelijker, terwijl een storm uit het westen haar vaart aanzienlijk zou vertragen,



terwijl de Bruinvis desnoods onder de oppervlakte zou kunnen duiken en niet dieper behoefde te gaan dan vier meter om daar een volkomen stille waterlaag aan te treffen, waar volstrekt niets te bemerken zou zijn, zelfs van de heftigste storm.

De tweede dag verliep, de derde, en de vierde brak aan, zonder dat men nog een spoor van de Mauretania gezien had.

Wel waren er drie grote schepen gepasseerd op zo korte afstand, dat Raffles het raadzaam had gevonden te duiken, maar zij allen waren de kleine, grijze duikboot tegemoet gekomen. Zij hadden slechts een enkel schip van de Holland Amerika Lijn ingehaald, de grote Nieuw Amsterdam, en een grote boog beschreven, om dat schip te ontgaan.

Brand begon zich onrustig te gevoelen, en vertoonde zich reeds vroeg met zijn sterkste kijker op het dek, om naar het kolossale schip te zoeken, aan boord waarvan zich de moordenaar moest bevinden, die op zulk een geraffineerde wijze zijn misdaad had trachten te verbergen.

Overmorgen moest de Mauretania in de haven van New York aankomen, en zij hadden dus nog slechts twee dagen om het vaartuig in te halen.

Raffles echter was vol hoop, en die ochtend zei hij aan het ontbijt:

— Het zou mij niets verwonderen, Charles, als wij de Mauretania reeds over enkele uren in het oog kregen.

— Ik mag het lijden, zei Brand. En hoe denk je het eigenlijk aan te leggen, om je man te pakken te krijgen?

— Wel, wij zullen seinen. Het toestel voor de draadloze telegrafie is toch in orde?

— Volkomen in orde. Waarom sein je nu eigenlijk niet reeds?

— Omdat ik eerst zeker wil zijn, dat ik het schip gemakkelijk kan inhalen, en die zekerheid heb ik pas, als ik het gezien heb.

— En wat zou je willen seinen?

— Wel, allereerst aan de kapitein, dat hij een man in zijn hut moet opsluiten, die er zus en zo uitziet, en het numero zoveel bewoont, en een passagebiljet heeft genomen onder de naam Smith, zoals bijna iedere Engelsman heet, die niet Johnson of Brown is gedoopt.

— Maar ik denk, Edward, dat de kapitein zich nog wel eens zal bedenken.

— Waarom?

— Omdat hij volstrekt geen zekerheid heeft, dat men hem niet voor de gek houdt. Er worden met de radio wel meer grappen uitgehaald, en jij kunt verzekeren zoveel je wilt, dat je van de Londense politie bent, dat moet hij dan maar geloven.

— Je hebt gelijk, amice, en toch zal ik voor alle zekerheid in de eerste plaats seinen. De Mauretania is ontzaglijk groot, en als onze man ons vaartuig zo snel ziet naderen, dan kon hij wel eens al te vlug begrijpen, dat het op hem voorzien was, en zich verschuilen.

— Op een schip? riep Brand verwonderd.

— Vergeet niet dat de Mauretania een drijvend dorp is. Het is geen schip meer, het is een kleine stad. Er bevinden zich vijfduizend mensen aan boord, het is twee en veertig meter breed, het is bijna driehonderd meter lang, ik zou wel kans zien, mij een hele maand goed verborgen te houden, alvorens men mij had gevonden.

— Dat zou lelijk zijn, zei Brand bezorgd. Want als eenmaal het schip in de haven is, kunnen wij hem niets meer doen.

Spoedig leidde Raffles het gesprek in andere banen, en men dacht verder niet meer aan de dief van het parelsnoer, tot Raffles laat in de namiddag opnieuw aan hem herinnerd werd, en dat wel op een zeer onaangename en volkomen onverwachte wijze.

Hij zat reeds enige tijd met de lusterhelm van het radiotoestel voor de



ontvanger, toen hij de volgende korte boodschap opving, die hem niet weinig deed ontstellen:

— Kapitein Mauretania — man aan boord onder de naam Smith — dekhut 317 — verdacht van diefstal parelsnoer gravin de Saint Albans — de hoofdcommissaris van politie te Londen verzoekt u Smith vast te houden in zijn hut en vaart van uw schip indien mogelijk een weinig te vertragen — snellopend vaartuig met politie-autoriteiten op weg om u in te halen.

Raffles bleef met gespannen aandacht luisteren, het toeval zegenend, dat hem de golfengte van het zendstation van Scotland Yard had doen kiezen, en een ogenblik daarna tekende hij het lacoonieke antwoord op van de kapitein der Mauretania:

— Zal Smith in zijn hut opsluiten — kwam mij dadelijk verdacht voor — zal vaart schip enigszins matigen voor zover ik dit kan overeenbrengen met mijn plicht als gezagvoerder.

— De politie is er achter, zei Raffles tenslotte tot Brand. Zij hebben draadloos de kapitein van de Mauretania gewaarschuwd om Smith vast te houden.

— Dus zij zouden reeds zo spoedig tot dezelfde conclusie zijn gekomen als jij? riep Brand op een toon van ongeloof uit.

— Dat is nog zo zeker niet, antwoordde Raffles langzaam. Het is echter wel heel goed mogelijk, dat de beambte van het agentschap der White Star Line zijn mond niet heeft kunnen houden, en dat de vragen die ik hem stelde, ter ore van de politie zijn gekomen. Misschien hebben zij dit in verband gebracht met hun eigen vermoedens, of, wie weet, is er iets aan het licht gekomen betreffende het bezoek van die ongelukkige man, die zijn dood tegemoet ging in het huis van Fowler, of, hetgeen ook mogelijk is, de geneesheren hebben per slot van rekening verklaard, dat de man al minstens drie dagen dood moest zijn, zodat ook de politie wel tot de gevolgtrekking moest komen, dat de vermoorde in dat geval onmogelijk Fowler kon zijn. Wij hebben alleen maar rekening te houden met het

feit, dat wij achter ons aan nog een zeer snelle boot van de politie hebben, en dat wij dus voort zullen moeten maken, wanneer wij althans niet willen, dat al onze moeite vruchteloos zou zijn gebleken.

— Maar Edward, wij kunnen volstrekt niets doen, riep Brand wanhopig uit.

— Mag men weten waarom niet?

— Omdat de kapitein nu draadloos gewaarschuwd is? Hij verwacht de politieboot.

— Welnu, wat brengen wij hem anders? hernam Raffles bedaard. Ik ben degene die hem geseind heeft.

— Als je die stoutmoedigheid maar niet opbreekt, zei Brand hoofdschuddend. Ik weet het niet, maar ik heb een voorgevoel dat deze zaak verkeerd afloopt.

— Ik denk integendeel, dat het voortreffelijk zal gaan, zei Raffles opgewekt. Het wordt misschien een beetje ingewikkelder, maar als wij ons haasten, kunnen wij de politie nog gemakkelijk voor zijn. En nu zou ik mijn post op het dek maar weer innemen Charles, het kan nu onmogelijk zo lang meer duren of wij moeten het schip zien.

En Brand zag de Mauretania, juist toen Henderson kwam vertellen, dat de warme lunch gereed stond.

Hij slaakte een opgewonden kreet, want hij kon zich onmogelijk vergissen in de vorm en de grootte van de mailboot, die hij zoëven in het gezichtsveld van zijn kijker had gekregen.

Dat waren wel degelijk de drie ontzaglijke pijpen, en de vier geweldige laadmasten van die drijvende stad, die daar met een snelheid van dertig knopen de golven doorkliefde.

Zijn kreet had Raffles, die juist de kaart bestudeerde, naar het dek gelokt, en zwiiggend gaf hij hem de kijker over.

Raffles tuurde er slechts even door, en zei glimlachend, terwijl hij Brand het instrument teruggaf:

— Het is de Mauretania. Binnen twee uren kunnen wij haar hebben ingehaald. Er is dus tijd in overvloed om te lunchen.

De beide mannen haastten zich naar



beneden, aten met smaak van hetgeen de vaardige hand van Henderson bereid had, en klommen toen weer naar het dek.

De duikboot lag nauwelijks een paar decimeters boven de golven, en zij behoefden niet de minste vrees te koesteren, dat men hen daarginds reeds nu zou kunnen zien.

Zij bleven nog een uur aan dek, de afstand verminderde zichtbaar, en toen beval Raffles:

— Nu naar beneden. Wij moeten de kapitein zo weinig mogelijk gelegenheid geven zijn gedachten aan ons te wijden. Hij mocht het eens vreemd vinden, dat de politie van een duikboot gebruik maakt. Wij zullen nog een weinig dalen, en dan plotseling te voorschijn komen, zodra wij binnen een paar kabellengten afstand zijn. Leg de seinvlaggen vast uit, ik zal de radio bedienen.

Henderson kreeg zijn bevelen, het luik werd veiligheidshalve gesloten, de boot zakte nog enkele centimeters, zodat er nauwelijks iets van het dek zichtbaar was, maar de snelheid bleef nog groot genoeg, om zienderogen op de mailboot in te lopen. Kapitein Baywater had blijkbaar zijn woord gehouden en de vaart van zijn schip een weinig vertraagd.

Raffles had het toestel, de radio-ontvanger weer om het hoofd gesloten, en zo zat hij geduldig te wachten, zonder echter iets te kunnen opvangen.

Het duurde bijna een uur, voor hij tenslotte voor zijn geduld beloond werd.

Kapitein Baywater trachtte blijkbaar aansluiting te krijgen met de politieboot, wat hem na enige tijd gelukte.

En toen kwam de vraag, die Raffles wel verwacht had:

— Waar bevindt ge u op het ogenblik?

En even later kwam het antwoord:

— Twee en veertig graden Westeringte, en zestig graden Noorderbreedte.

— Haast u dan zoveel mogelijk; Smith is niet te vinden.

— Heeft hij achterdocht gekregen?

— Erger nog, ik ben bang, dat wij met een sluwe duivel te doen hebben,

en dat hij uw radiografische boodschap heeft opgevangen. Wij zoeken hem thans door het gehele schip, maar hebben hem nog steeds niet kunnen vinden.

— Tracht dan uw snelheid nog wat te verminderen. Wij zullen de onze tot het uiterste opdrijven, en stel alles in het werk om de kerel terug te vinden.

Laat ook vooral uw motorsloepen goed bewaken. Gij zijt op geen dagreis meer van de kust, en hij kan vannacht wel eens willen trachten te ontvluchten. Wij zullen ons haasten om bij u te komen.

De verbinding werd afgebroken.

— Maak het luik open, en maak bestek, zodat wij weten waar wij ons bevinden, Charles, beval Raffles. Vlug wat.

De jongeman haastte zich het bevel op te volgen, en vijf minuten later wist Raffles, dat de politieboot zich op ongeveer zes uur varens achter hen bevond.

Dat was juist genoeg, maar heel veel speling was er niet. En het was maar goed, dat kapitein Baywater er zelfs niet aan denken zou, zijn vaart nog meer te vertragen, om stil te liggen en bij te draaien. Dat was een klein voordeel, waarvan Raffles aanstonds gebruik wilde maken.

Maar het grote nadeel was, dat kapitein Baywater wel uiterst verbaasd zou zijn, zo plotseling een politieboot te zien opdagen, die, volgens de eigen verklaring van zijn kapitein, een ogenblik te voren nog zes uur varens achter hem lag.

Raffles wilde echter thans niet meer aarzelen, maar besloot alles op één kaart te zetten.

— Omhoog, James, en laat de motor lopen op topsnelheid. De seinvlaggen, Charles, en naar het dek.

Reeds was hij het kleine laddertje opgeklauterd, en nu was zelfs al geen kijker meer nodig, om het geweldige schip duidelijk te kunnen waarnemen.

Brand keek er een ogenblik naar, en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Hoe denk je het te verklaren, dat we hier zijn?



— Kijk maar naar mijn seinen, en je zult het begrijpen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof dat ik al iets gevonden heb.

Zich schrap zettend tegen de gevlochten staalkabel, die als verschansing

dienst moest doen, stak Raffles twee kleine vlaggen omhoog, en wachtte toen af, tot hij van het grote schip het tegensein kreeg:

— Ik heb u gezien. Ik wacht uw sein.

## HOOFDSTUK VII

### HET LAATSTE BEDRIJF

De vlaggen in de handen van Raffles begonnen zich te bewegen, op de achterplecht van het grote schip stond een man, eveneens van twee vlaggen voorzien, en Brand kon nu zeer gemakkelijk het volgende korte gesprek aflezen:

— Waarschuw de kapitein.

— Het is geschied; kapitein Baywater staat naast de seinman.

— Wij zijn van de politie. Zoëven bericht gekregen van de grote politieboot, dat wij haar taak moesten overnemen. Een zekere Smith is aan boord, die zich bevindt onder verdenking van roof en moord.

— Smith is nog niet gevonden. Vrezen dat hij overboord is gesprongen, was het antwoord.

Raffles bedacht, dat een man als Fowler waarschijnlijk niet zo gauw tot zulke uitersten zou overgaan, maar dat seinde hij niet. Zijn vlaggen zeiden eenvoudig:

— Blijf doorzoeken. Wij komen zo spoedig mogelijk aan boord. Zet een motorsloep uit om ons af te halen. Draai een weinig bij.

— Wij zullen nog wat vaart minderen om de motorsloep uit te zetten. Met hoeveel zijt gij?

— Twintig man, loog Raffles voor de vuist weg. Maar er komen er slechts twee aan boord. De kleinste sloep is dus groot genoeg. Haast u.

Wat kapitein Baywater ook mocht denken van het feit, dat de Londense

politie tegenwoordig scheen te beschikken over een duikboot, hij had de « Union Jack » gezien, wapperend op de achtersteven, en het gezicht van de Engelse vlag was voor hem voldoende naar het scheen.

Overigens had hij niet de minste reden om wantrouwend te zijn, want hij had enkele uren te voren inderdaad in verbinding gestaan met een vaartuig, dat wel degelijk tot de politie behoorde.

Raffles wendde zich tot Brand, die achter hem was komen staan, en zei:

— Er kan natuurlijk niet meer aan getwijfeld worden: de schurk heeft in de buurt gestaan van de marconist, of hij heeft met een eigen toestel het radiogram van de politieboot opgevangen, en nu zal het nog lastig genoeg zijn, hem te zoeken in dat reusachtig grote schip.

— Ik kan niet inzien, dat wij nog succes zullen hebben, zei Brand mismoe-dig.

— Laten wij maar op ons goed gesterute hopen, en ga nu de papieren maar halen, want daar zal natuurlijk direct naar worden gevraagd. Henderson zal hier blijven om de boot te besturen. Houd je dus gereed om dadelijk in de sloep over te stappen.

— Zij zullen wel verbaasd zijn over de kleine afmetingen van ons schip, Edward.

— Wij zullen hun iedere aanleiding tot verbazing ontnemen, door nog wat dieper te zakken, hernam Raffles.



Terwijl Raffles Henderson de nodige bevelen gaf, en de boot langzaam nog wat onder water zonk, zodat het volkomen onmogelijk was, zich omtrent haar ware omvang een oordeel te vormen, ging Brand de papieren opzoeken in de kajuit, en tevens de beide uniformpetten die ruimschoots voldoende waren, om hem en Raffles te doen schijnen wat zij niet waren.

Juist toen hij weer aan dek kwam, daalde van het grote schip langzaam een met zes matrozen en een bootsman bemande sloep aan de takels omlaag, bereikte de oppervlakte van de zee, werd losgemaakt, afgestoken, en kwam naar de duikboot toe.

De riemen plasten met regelmatige cadans in het water, en weinige minuten later streek de sloep langs het boord van de duikboot.

Reeds was Raffles overgesprongen in de sloep op de voet gevolgd door Brand en dadelijk keerde de sloep weer terug naar het grote zeekasteel.

Daar had men intussen reeds de valreep neergelaten, die ook door de loods gebruikt wordt, wanneer deze aan boord komt, en snel klommen de beide mannen, voorafgegaan door de bootsman, naar het tussendek, waar een officier hen reeds wachtte.

Raffles vertoonde dadelijk de papieren, de officier keek ze in, en gaf ze terug met de woorden:

— Dat is in orde. Maar wat niet in orde is, dat is het geval met die Smith. Wij hebben de gehele bemanning aan het werk gezet om de vent te vinden, maar men zou waarlijk zeggen, dat hij er een einde aan gemaakt heeft, en overboord is gesprongen.

— Dat komt mij niet zeer waarschijnlijk voor, mijnheer, zei Raffles hoofdschuddend. Het is u misschien bekend, dat die schurk een moord heeft gepleegd, teneinde ongestoord van het bezit van het parelsnoer te kunnen genieten?

— Dus het is nog erger dan wij dachten, riep de officier verschrikt uit.

— Om te beginnen zou ik u aanraden, te blijven doorzoeken, zei Raffles. En wijs mij dan eens dadelijk de hut van die man.

— Zoals gij verlangt, mijnheer. Kunnen wij de vaart van het schip weer opvoeren? Wij hebben reeds een kostbaar half uur verloren.

— Dat kunt gij doen, als gij wilt, antwoordde Raffles, die niets liever wilde dan de afstand tussen het vaartuig en de politieboot, die haar natuurlijk nog zou volgen, zo groot mogelijk te maken.

Kort daarop begonnen de machines weer met volle kracht te werken, en het schip herkreeg zijn vaart. Henderson, die zijn bevelen had, volgde op een afstand, die hij nooit kleiner liet worden dan een halve kabellengte.

De officier beklom de trap naar het grote promenadedek, en terwijl de beide vrienden hem volgden, keken heel wat nieuwsgierige ogen hen na, want reeds had het merendeel van de passagiers gemerkt, dat er wat gaande was.

De officier liep op een der hutten toe, op het Main Deck, opende een deur, maakte plaats en zei:

— Hier is het!

Raffles trad de keurig ingerichte hut binnen, en keek er eens rond. Op de kofferschraag stond een splinternieuw valies, gevuld met even nieuwe kleren, een zilveren toiletgarnituur, een kistje fijne sigaren, en een revolver, die nog maar heel weinig gebruikt was, en geheel geladen, lagen op de opklapbare toilettafel.

In de kas hingen nog meer kleren, die vaker gedragen schenen te zijn, en Raffles begon alles met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken, tot het bed toe, tastte onder de matras, keek of deze niet was opengemaakt en weer dichtgemaakt, maar hij vond geen spoor van het gestolen collier.

Dat was een bewijs te meer, dat de schurk die het in zijn bezit had, in alerijl gevlucht was, om zich te gaan verschuilen, maar toch niet zo snel, of hij had gelegenheid gevonden, het kostbare collier bij zich te steken.

Een ogenblik stond Raffles peinzend in het midden van de ruime hut, en overwoog zijn kansen.

Men zou in een vaartuig als dit dagenlang kunnen zoeken, zonder de schuil-



plaats te ontdekken van de sluwe misdadiger. Alleen de ruimten reeds, die vol bagage en vrachtgoederen stonden, boden gelegenheid te over, in hun geweldige uitgestrektheid, om er zich verscholen te houden. Beneden, in het hol van het schip, waar het zeer duister was, en waar allerlei voorraden bewaard werden, touwwerk en zeildoek, ijzergaren en hout, was de gelegenheid eveneens groot, zich te verschuilen.

Dit alles overwegend, trad Raffles weer op het dek, toen er juist enige passagiers voorbijgingen, waaronder een zwaarlijvig heer, die door de officier beleefd werd gegroet, en die op de voet gevolgd werd door een Engelse setter, een zeer fraai dier.

— Dat is de petroleumkoning Burton, fluisterde de officier. Heeft voor zich alleen een hele suite gehuurd. Milliardair.

— In hem stel ik minder belang, maar in zijn hond des te meer, gaf Raffles ten antwoord. Mogen die tegenwoordig zo maar vrij rondlopen?

— Eigenlijk mag het niet, maar u begrijpt, zulk een rijk en invloedrijk man, hij reist veel met onze lijn, men moet iets door de vingers zien.

Raffles hoorde het antwoord nauwelijks, want reeds was hij op de petroleumvorst toegetreden, en zei, aan zijn uniformpet tikkend:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar zoudt gij mij wel voor een ogenblik uw hond willen lenen?

— Mijn hond lenen? vroeg Burton verbaasd en verontwaardigd. Gij maakt zeker maar een grapje?

— In genen dele. Het zal u bekend zijn, dat wij hier aan boord zoeken naar een misdadiger, die zich verscholen moet houden. Dat kan een heel langdurige geschiedenis worden. Ik ben van Scotland Yard. Het is waar, de kans dat uw hond een goede speurder is, moet zeer gering worden geacht...

Dat was een slimme zet van Raffles.

Burton zou misschien gewelgerd hebben, maar nu gevoelde hij zich in zijn eer aangetast, men durfde twifelen aan de goede eigenschappen van de hond van zulk een groot man, en daarom zei

hij uit de hoogte:

— U kent Lester, mijnheer? Hij is een uitstekende jachthond, en ik zie niet in, waarom hij ook niet een man zou kunnen opspreken.

— Lester heet dit prachtexemplaar dus, mijnheer?

— Lester of Maycomb, mijnheer.

— Een uitmuntend ras. Ik ken die honden. Nu dan, ik neem uw aanbod dankbaar aan. Mag ik u om die lijn verzoeken?

— Zoudt gij hem zelf willen leiden? Ik geloof niet, dat hij met u zal willen meegaan, riep Burton met een spotlachje.

Raffles keek de dikkerd een ogenblik strak aan, en zei koeltjes:

— Mijnheer Burton, ik heb nog nooit een hond ontmoet, die mij niet onmiddellijk gehoorzaamde, al had hij mij nooit van te voren gezien. Die lijn wat ik u verzoeken mag?

Na een korte aarzeling overhandigde de milliardair hem de lederen lijn.

— Lester, kom eens hier, beval Raffles.

De hond stond stil, keek hem een ogenblik als verwonderd aan, wilde zich naar zijn meester wenden, bedacht zich echter, en kwam drupstaartend aanlopen, alsof hij beschaamd was over zijn eigen onderdanigheid.

— Dat is kras, riep Burton boos en beledigd. Dat heeft het beest nog nooit gedaan.

— Gij behoeft hem er niet om te berispen, mijnheer, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij het fraaie dier aanlijnde, en het over de glanzende, schrandere kop streelde. Hij kan niet anders, al zou hij willen. Kom maar, hond, en laat eens zien wat je kan.

Hij nam de lijn in de linkerhand, en het dier liep gedwee met hem mee.

Brand, de officier en het kleine groepje reizigers, hetwelk Burton vergezeld had zoals een hofstoet een koning vergezelt, keken nieuwsgierig toe.

Raffles was de hut van de vermiste man weer binnen getreden, en zocht het oudste kledingstuk op, dat hij daar kon vinden. Het was een pyjama, geborgen in een wit linnen zak, die onder het



hoofdkussen had gelegen.

Raffles deed de hond voor zich neerzitten, die zonder de minste aarzeling gehoorzaamde, en gaf hem toen lucht aan het nachtgewaad.

De hond begon nijdig te brommen, tot grote verwondering van Raffles, maar vóór hij iets kon vragen riep Burton uit:

— Ik weet waarom de hond dat doet. De tweede dag van de reis heeft die schurk van een Smith hem in het voorbijgaan een schop gegeven, omdat het dier zijn been aanzag voor een straathoek. Alsof hij een arme slokker was, die slechts één pantalon mee had genomen, en dat schijnt de hond niet te hebben vergeten.

— Dat is een heel gelukkige omstandigheid, mijnheer Burton, riep Raffles uit. Lester geef acht. Zoek — verloren.

De hond bromde nog wat na, en begon toen zo onstuimig naar de deur van de hut te dringen, dat Raffles nog maar juist de lijn kon vatten, die het dier hem bijna uit de handen had getrokken.

De hond begon dadelijk met uitgestrekte hals te zoeken, en de officier riep met luider stem:

— Ik zal de dames moeten verzoeken achter te blijven. Het schijnt nu ernst te worden, en die kerel kon zich wel eens verzetten, als hij in het nauw wordt gebracht.

— Hij heeft in de haast zijn geladen revolver in zijn valies laten zitten, zei Raffles.

— Hij kan wel een tweede revolver bij zich hebben, wierp de officier hem tegen. Geen vrouwen bij deze zaak.

Hij had dit laatste reeds hardlopend gezegd, want de hond trok zo, dat ook Raffles het op een drafje had moeten zetten. De corpulente Burton bleef al spoedig hijgend achter, terwijl zijn trouwe trawanten uit beleefdheid hetzelfde deden.

Er waren dan ook maar vier of vijf heren over, toen de hond, na het promenadedek bijna in zijn gehele lengte te zijn afgesnuffeld, de grote trap afdaalde, toen nog eens snuffelend en brommend door een paar gangen van het Main Deck ging, en eindelijk liep

het dier regelrecht toe op een verbazend grote rol armdik kabeltouw, keurig opgeschoten, bijna een meter in doorsnede en ongeveer even hoog.

Daar bleef het dier voor stilstaan en begon woedend te blaffen.

De officier liep er verwonderd omheen, en riep uit:

— Waarom blaft het dier nu? Er zit niemand achter.

— Een ogenblikje, collega, zei Raffles, wiens ogen op een eigenaardige wijze begonnen te schitteren, terwijl hij zijn revolver trok. Hij zit er niet achter, maar wat zou je zeggen als hij er in zat?

— Erin? riep de officier verwonderd. Binnenin een rol touw? Gij maakt zeker gekheid?

In plaats van te antwoorden strekte Raffles de linkerhand uit, de lijn loslatend, en met enige moeite trok hij een soort deksel los, dat een opening afslot binnen in de touwstapel.

En daar zat een man gehurkt, bleek en haveloos, en klaarblijkelijk zeer hongerig, die als een duiveltje in een doosje overeind schoot, gereed om te schieten met de browning, die hij in de vuist geklemd had. Maar met een woedende grauw sprong de hond tegen hem op, beet hem fel in de arm, deed hem zijn evenwicht verliezen, en de kleine browning uit zijn hand vliegen.

De man slaakte een uitroep van krankzinnige woede, tastte in zijn borstzak en haalde er een fraai bewerkte doos uit.

— "Jullie hebben mij gesnapt, honden, maar als ik het niet heb, dan zal ook niemand het hebben.

En vóór iemand het had kunnen belletten, slingerde hij de doos in een wijde boog over de reling.

Maar bijna tegelijk met de doos vloog er nog iets anders overboord, en dat was de brave Lester, die op een kort bevel van Raffles niet gearzeld had, maar zich onmiddellijk van een hoogte van bijna zeven meter in zee had geworpen.

Het dier bereikte de oppervlakte nog vóór het houten voorwerp, dat een ogenblik bleef drijven, en juist toen het zou



zinken, greep hij het in zijn bek vast.

Henderson bleek op zijn post te zijn.

De reus had niets van het korte voorval gemist, hij had de tamelijk grote doos over boord zien vliegen, daarop de hond, en aanstonds begrepen wat er gaande was.

Hij zette het roer een ogenblik vast, snelde de trap op, wierp zich plat voorover op het lage dek, en greep de hond met de ene hand in de nek, terwijl hij met de andere, niet zonder moeite de doos van tussen zijn sterke tanden losmaakte.

Een paar seconden later stond de stomverwonderde hond zich droog te schudden in het binnenste van dat vreemde schip, dat hem volkomen vreemd toeleek, terwijl Henderson de doos opende, en een gebrom van blijdschap liet horen, toen hij daarin, op een bed van zijde, het kostbare halssnoer zag glanzend.

— Dat is binnen, hondje, zei de reus, de kop van het dier strelend, en wat we binnen hebben, wel nou, dat hebben we binnen.

Intussen had Fowler, alias Smith, daar op het achterdek van de Mauretania, de handen slap langs het lichaam laten neervallen, toen hij begreep dat alles verloren was, en dat zelfs deze wraak hem was ontzegd.

— Jullie kunnen met me doen, wat je wilt, zei hij op doffe toon. Het spel is gespeeld, en ik heb verloren. Hoe je er achter bent gekomen, dat is me een raadsel, en ik weet ook niet of alles je al bekend is.

— Alles Milonoff, antwoordde Raffles ernstig. Je schrikt? Ja, dat kan ik me wel begrijpen. Wie was de man, die je in je huis hebt gelokt, een dag of drie voor de diefstal, en die zozeer op je geleeke, dat men hem voor jou kon aanzien?

— Een landgenoot, een Rus, antwoordde de ontmaskerde schurk schor. Wat doet zijn naam ertoe? Ik ontmoette hem door louter toeval, agenten van de Sovjet hadden mij verklapt, dat graaf de Saint Albans het snoer wilde kopen, en toen maakte ik mijn plannetje. Wat valt er verder over te praten?

Brand knipte bliksemsnel de stalen boeien om zijn polsen.

Juist op dat ogenblik kwam de eerste stuurman aanlopen, gevolgd door twee andere officieren en Raffles was een te goed gelaatskenner, om niet onmiddellijk in te zien, dat hij op zijn hoede moest zijn.

Hij zei een kort woord tot Brand in een vreemde taal, voor niemand begrijpelijk.

De stuurman, nog hijgend van het harde lopen, wierp Raffles een vorschende blik toe, keek toen naar de geboeide misdadiger, en zei toen kortaf:

— Is dat de moordenaar?

— Hij heeft al bekend, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Waar is het collier?

— Veilig aan boord van ons schip, als ik het wel gezien heb.

— Het is immers een politieboot?

— Wel, een politieboot, of iets dergelijks, antwoordde Raffles laconiek. Waarom vraagt gij dat?

— Ja, dat is verwonderlijk genoeg. Zoëven stelde onze marconist zich nog eens in verbinding met de politieboot, die ons het eerst heeft ingelicht, en de kapitein daarvan verzekerde hem, dat hij volstrekt niet aan een ander schip, welke dat ook mocht zijn, opdracht had gegeven, zijn taak over te nemen. Hij wist zelfs volstrekt niet, dat er hier een tweede Engelse boot in de nabijheid was en over duikboten, zo voegde hij er aan toe, beschikt de Engelse politie nog niet. Mag ik weten wat gij daarop te zeggen hebt?

— Wel, dan zal ik mij waarschijnlijk vergist hebben, antwoordde Raffles koeltjes.

— Wat bracht u ertoe, ons die leugen op de mouw te spelden?

Raffles gaf niet dadelijk antwoord. Hij liet een ogenblik zijn blikken over de zee dwalen. Hij begreep dat hij snel zou moeten handelen, want op nauwelijks een mijl afstand zag hij een gewapende « Rhum runner », die in allerijl kwam aanzetten, klaarblijkelijk om het schip in het oog te houden en het te doorzoeken, zodra het zich binnen de bij de wet bepaalde grens zou bevinden.



De Amerikaanse drankjagers hadden in die dagen snelvuurkanonnen aan boord, en bovendien draadloze telegrafie; er moest snel gehandeld worden.

Onder het spreken waren Brand en hij geleidelijk en schijnbaar onopzettelijk de verschansing zo dicht mogelijk genaderd.

Er stond een kring van bemanning om hen heen, maar die was niet helemaal gesloten. Plotseling liet Raffles een waarschuwingsschot horen, en door die kleine opening vlogen de twee vrienden bliksemsnel op de verschansing toe, en waren er het volgende ogenblik overheen gewipt.

Het was een hoge sprong, maar hij was nog niet zo hoog als van de springtoren in het Londense zwembad, en voor twee koene duikers had het niet veel te betekenen.

En zo snel was de vaart van het grote schip dat, toen Raffles en Brand weer boven kwamen, zelfs de duikboot hen reeds gepasseerd was, ofschoon Hen-

derson onmiddellijk de machine had stopgezet, zodra hij zag wat er voorviel.

Hij liet de boot achteruit lopen, terwijl Raffles en Brand met krachtige slagen erheen zwommen.

Vijf minuten later bevonden zij zich veilig aan boord, maar toen donderde in de verte het kanon reeds, en op nauwelijks twintig meters afstand plofte sissend een granaat in zee, blijkbaar een waarschuwingsschot, dat echter alleen maar als gevolg had, dat Henderson het ronde luik zo snel mogelijk sloot, terwijl Brand de watertank liet vollopen.

Een minuut later was de Bruinvis tot op zestig meters diepte gedoken, en volkomen veilig voor elke poging om haar te ontdekken.

In de kajuit zat Raffles en bekeek glimlachend het parelcollier, terwijl Lester naast hem zat, de mooie kop op de knieën van de man, die hij reeds als zijn meester scheen te beschouwen.

En zacht streelde Raffles het dier...

---

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

## HET RAVENNEST

---

HASSELT

77.931 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België



GEHEEL NIEUWE SERIE

# 10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.<sup>50</sup> VOOR f 29.<sup>50</sup>

Betaalbaar met **SLECHTS f 3.—** of meer  
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.



1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt: alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS f. 29.50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

## BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266